

SPRAVEDLNOST A INDIVIDUÁLNÍ SVĚDOMÍ

Stěžejní myšlenky z projevu Sv. Otce k členům papežského kanonického soudu (Rota Romana)

Člověk stvořený k Božímu obrazu, vykoupený Kristovou obětí a pozdvižený do postavení Ježíšova bratra je jediným cílem evangelizačního úsilí církve a také kanonického práva.

II. vatikánský koncil i Katechismus katolické církve připomínají a zdůrazňují, že v každém člověku je zaseto toto Boží semeno (GS 3). To vyznačuje z mezilidských vztahů a z podobnosti se vzájemnou jednotou mezi třemi božskými osobami (KKC 1702, 1701, 1703). „Všechno na světě má být zaměřeno k člověku jako svému středu a vyvrcholení“ (GS 12).

„Avšak co je člověk?“, ptá se dále koncil. To není zbytečná otázka. Existují však protichůdné odpovědi. Podle koncilu je církev schopna dát odpověď, která by „popsala pravý stav člověka, vysvětlila jeho slabosti a zároveň dala možnost uznat jeho pravou důstojnost a povolání“ (GS 12).

Není možno odvolávat se na lidskou osobnost a její důstojnost, aniž bychom propracovali její přiměřenou antropologickou vizi, která vychází jak z výsledků určitých vědních oborů, tak z principů „věčné filozofie“ a živého světla křesťanského zjevení. Jde o integrální pohled na lidskou osobnost a o její ochranu před některými proudy současné psychologie, které překračují svou vlastní specifickou kompetenci a dovolují si vstupovat do oblastí, kde stavějí na předpokladech neslučitelných s křesťanskou antropologií. Tyto předpoklady vylučují z obrazu lidské existence transcendentální hodnoty a významy, které dovolují člověku, aby se orientoval na lásku k Bohu a k bližním.

Je proto velmi potřebné připomenout členům církevních soudů nepřipustné důsledky, které vyplývají z bludných formulací a negativně ovlivňují justiční orgány především v případech, kdy se jedná o anulování manželského svazku. Církevní soud má k dispozici odborné poradce z oboru speciální medicíny i z praktické psychiatrie a současně dbá, aby se nedával prostor těm, kteří nerespektují zdravou nauku církve.

Jedině křesťanská antropologie obohacená o nejnovější poznatky, které bezpečně prověřila současná psychologie a psychiatrie, může nabídnout ucelený pohled na lidskou osobnost. Jestliže se přehlíží skutečnost, že

lidská přirozenost byla zraněna a je nakloněna ke zlému (KKC 407, srv. 410nn), má to za následek vážné omyly ve výchově, v politice, v sociální práci i v lidských mravech a obyčejích. Stejně zavádějící by bylo nechat na to, že člověk byl dobrovolnou Kristovou obětí vykoupen a uschnout, aby i v podmínkách vnějšího světa i toho, co jej v něm samém táhne dolů, pracoval pro dobro a plnil dobře úkoly své vnitřní existence.

To všechno nás vede k stále rostoucímu vědomí důstojnosti člověka, k nedotknutelnosti jeho lidských práv a k povinné úctě k člověku i tehdy, když se pro své chování stává předmětem soudního jednání, ať už ze strany legitimní autority vůbec nebo specificky autority církevní.

Je známo, že především v posledních desetiletích za podpory humanitních věd lékařsko-biologických a psychologicko-psychiatrických přispěla Rota Romana (Římský církevní soud) mnoha poznatky k objasnění oné „nižší stránky člověka“, která je hlavním centrem a hybatelem jeho vědomých a dobrovolných skutků. Ovšem samotná psychologie neopřena o onu metafyzickou a osvícenou nauku o křesťanské morálce by vedla k redukované koncepci člověka a vystavila by jej nebezpečí rozhodně degradujícího přístupu.

Ve skutečnosti člověk, kterému se dostává pomoci a podpory nadpřirozené milosti, je schopen překonat sám sebe. Proto některé požadavky evangelia, které se mohou z hlediska čistě pozemského a časného jevit jako příliš tvrdé, jsou nejen snesitelné, ale dokonce základním pozitivním přínosem pro člověka žijícího v Kristu.

Vůči takovému člověku je nutno zaujímat přiměřené stanovisko také v průběhu procesů. K tomuto účelu vydal Svätý Stolec potřebné směrnice. Ty se týkají např. povinnosti využívat odborná dobrozdání s posudky. Podobně v případě, že psychické podmínky nedovolují účastníkovi mít vědomou a právoplatnou účast na jednání, stanoví se podmínky ochranného zastupování.

Pokud jde o obhajobu, zajišťuje se její účinná přítomnost buď na základě svobodné volby nebo oficiálním přidělením kompetentního obhájce.

Jsou zde další předpisy, které dokumentují, že se bere v úvahu lidská důstojnost, a ta také inspiruje potřebnou kanonickou kázeň.

Je nesporné, že nejvyšší instance pravé spravedlnosti, jaké představují jistota práva a odhalení pravdy, musejí nalézat svůj náležitý ohlas v procedurálních normách, které zabraňují nepřipustné lehkovážnosti v každém soudním jednání vůbec, a tím více pak v kanonickém. Ve skutečnosti ovšem církevní legislativa závisí především na svědomí soudce a na jeho svobodném přesvědčení, které závisí také na daných podkladech a příslušných důkazech. Závěrečný výrok se nesmí stát neúčinným a neprokazatelným formalismem, a také se nesmí stát porušením zásad přirozeného práva.

Přicházíme tak k otázce vztahu mezi pravou spravedlností a individuálním svědomím. Již v encyklice *Veritatis splendor* napsal Svätý Otec, že vztah mezi svědomím a zákonem se váže nutně s chápáním, které je obsahem morálního vědomí (n. 54).

Jde o vztah mezi kanonickým právem a svědomím těch, o jejichž případech soud pojednává, i o vztah mezi svědomím a autentickým výkladem zákona a mezi svědomím porotců a účastníků jednání. V encyklice *Divinum et vivificantem* se uvádí, že svědomí není jediným a výlučným pramenem, který má rozhodovat, co je dobré a co je zlé, nýbrž obsahuje i hluboce vepsaný princip poslušnosti vzhledem k objektivní normě, která představuje i příkazy a zákazy odpovídající nejhlubším zásadám lidského chování a jednání. Jak se pak uvádí ve *Veritatis splendor*, učitelský úřad neukládá nějaké vnější příkazy, nýbrž poukazuje na to, co by již mělo být obsahem lidského vědomí a svědomí a co se tak dále rozvíjí.

Církev si klade za úkol sloužit svědomí tím, že mu pomáhá, aby nebylo zmitáno jakýmkoliv větrem a lidskými omyly. Soukromá domněnka či názor nemůže být stavěna před ani nad legitimní rozhodnutí. I soukromé rozhodnutí musí snést konfrontaci s existující a platnou kanonickou normou.

Podle *L'Osservatore Romano*
7/95/ 2746 zpracoval L. Štula

GS - Konstituce Radost a naděje
KKC Katechismus katolické církve

OTCOVA LÁSKA

Úvaha nad úryvkem Lk 15,1-3.11-32

*Pojďte k němu, ať se rozveselíte,
vaše tvář se nemusí
zardívat hanbou.
(Žalm 23)*

Řádky, které začínáš číst, tě chtějí na chvíli odvést z tvého prostředí přímo do společnosti Ježíše Krista. Bude to vzácné setkání. Zastav se na chvíli, připrav se v tichém usebrání. Popros krátkce Ducha svatého o pokoru a světlo. Nyní si přečti úryvek nedělního evangelia a pojď za Ježíšem.

Má kolem sebe zvláštní společnost. Vyhledávají ho ti, kteří jsou všeobecně známí jako hříšníci a vyvrhelové. Ježíš je k sobě přitahuje tím, jak se jich ujímá s pozorností a pochopením. I uprostřed svých hříchů toužili po něčem lepším. Zatím se setkávali jen s odporem a pohrdáním. Najednou přišel někdo, kdo je přijímá s láskou. Při setkání s ním pocítují štěstí, které ve svém dosavadním způsobu života nikdy nenacházeli. Ježíš je zve ke svému stolu a oni dychtivě přijímají jeho slova. V jeho společnosti získali odvahu k radikální změně života. Není to radostný pohled?

Rozhlédni se dobře kolem. Jsou tu i takoví, kteří tu radost nesdílejí. Jsou si příliš jisti sami sebou. Vadí jim již pouhá přítomnost těch, kterými pohrdají. Nemůžou pochopit, jak je někdo může vlídně přijímat, a to je pobuřuje. Jejich domýšlivost jim zatarasila cestu k druhým lidem i k opravdové radosti.

Obraz Boha, který si tito představitelé zákona vytvořili a na kterém vybudovali své postavení, je na hony vzdálen tomu, který nám přišel ukázat Boží Syn. Abys to mohl nejen po-

chopit rozumem, ale i přijmout srdcem, představuje ti v alegorii úchvatný obraz svého nebeského Otce. To, co bude Ježíš vyprávět, to není nějaký vzdálený příběh. Je to živá skutečnost, která se ustavičně odehrává. Nestačí ji vyslechnout, je nezbytné ji bezprostředně prožít.

Jeden otec má dva syny. Jsou jeho velkou radostí. Dal jim nejen život, ale všechno to, co jsou a co mají. Nic jim neschází. Ten mladší si zamiloval více jmění než otcovu náruč a teplo domova. Bohatství mu otevírá cestu k jiným radostem. Zapomněl na oddanost a uplatnil své právo.

Jsi schopen vzít se do otcových pocitů? Pozoruj s jakou trpělivostí plní synovu vůli. Nevyčítá, nehněvá se. Respektuje jeho svobodu. I ta je jeho darem. Ví dobře, co syna čeká. Kdyby mu zabránil v odchodu, navždy by si uzavřel synovo srdce. Mlčenlivá dobrota, s jakou jej propouští, připravuje cestu návratu. Synovu svobodu lze pochopit jen v souvislosti s otcovou láskou.

Stalo se to, co otec tušil. Kupovaná radost tohoto světa nenasycuje, nýbrž vysává. Syn přišel o jmění, o radost i o lidskou důstojnost. Ti, kteří se s ním radovali, se k němu otočili zády. Neznáš tu situaci z vlastní zkušenosti?

Zatoulaný syn hodnotí svůj stav ve chvíli, kdy se mu nedostává ani tolik práv jako dobytčatům. Ale je tu ještě naděje. Když odcházel, otec za ním nezabouchl dveře. „Vstanu z toho bláta, půjdu k tatínkovi. Poznám mě v tom stavu, v jakém jsem?“

Doprovod marnotratníka při jeho návratu. Chystá si cestou upřímná slova lítosti. Nejtěžší bude ta chvíle mezi zaklepáním a prvním pozdravením. Právě této chvíle jej tatínek ušetřil. Od okamžiku, kdy zmizel za obzorem, s nekonečnou trpělivostí a vytr-

valostí vyhlížel jeho návrat. Poznává svého milovaného z dálky i v nejnutnějším oděvu a spěchá vstříc dítěti rychleji než dítě otci. To objetí, to je triumf milosrdné lásky.

Nebraň se slzám dojetí z tohoto setkání. Ty slzy zúrodňují tvé srdce. Tady máš vysvětlení Ježíšova chování: Vyšel daleko vstříc těm, kteří se vracejí do Otcovy náruče. Ukazuje ti tak hluboce lidsky a názorně tajemství Božího smilování, které proměňuje lidské bloudění v hostinu ještě vroucnější radosti a lásky. Přisedni k prostřené tabuli šťastného návratu a děkuj vroucně za pokrm poznání.

U otcova stolu chybí starší syn. Nesdílí radost, která naplnila celý dům. Je pobouřen. Zakládá si na tom, že nikdy nezradil. Pochopiv pracoval v otcově domě. Cítí se poškozen a dělá si nároky za svou dosavadní věrnost. Jeho neštěstí je v tom, že ačkoliv žil tak dlouho v blízkosti otce, nepoznal jeho srdce a nepochopil jeho smýšlení. Neodešel do ciziny, a přece se vzdálil. Nepromrhal jmění, ale ztratil pokoru. Netěšil se z otcovy blízkosti a dobroty, ale ze své samolibosti. Samolibost vytlačuje lásku i radost. Je to zrádné bloudění, ze kterého jsou těžké návraty. Mnozí, kdo tak bloudí, ani netuší, kam až zašli.

Tady vrcholí Ježíšovo vyprávění. Myslíš, že zákoníci pochopili? A ty, rozumíš? Pros vroucně Pána, aby tě chránil před stavem, kdy si myslíš, že jsi doma, a přece bloudíš. Ale buď jist, že přijímá stejně laskavě i ty, kteří se vrací po takovém bloudění. Poděkuj Ježíši za jeho lásku a za čas milosti, který ti dává k dispozici, aby ses vrátil k tomu, který tě trpělivě vyhlídí. Nikdo tě nikdy nečekal s vroucnější touhou a láskou. Vstaň a jdi k Otci.

Bratr Amadeus

PROČ PADLA BERLÍNSKÁ ZEĎ...

Během nedávné návštěvy v Itálii (1.-8.12.94) se P. Jozo Zovko z Medžugorje v několika městech zúčastnil dobře navštívených modlitebních setkání (celkem asi 15.000 lidí). Toto „Peregrinatio Mariae“ (Mariino putování) bylo na jeho přání doprovázeno modlitbou 22 klášterů a komunit. Každé setkání obsahovalo tzv. „medžugorský program“: růženec, mši sv. s meditací Božího slova, modlitby za uzdravení a osvobození, a končilo eucharistickou adorací. (V sienské „Basilica del Miracolo“ prý trvalo 6 hodin!) Podle svého zvyku P. Jozo daroval každému z přítomných růženec a obrázek P. Marie. Všude připomínal 5 praktických bodů, které vyplývají z medž. posel-

ství: každodenní růženec, půst, měsíční sv. zpověď, mši sv. a četbu Písma svatého.

Téměř všude byl P. Jozo přijat místním biskupem (pohovory, zájem o medž. skutečnost a o situaci v Bosně - Hercegovině...).

V Latíně se tamější biskup Mons. Domenico Pecile při té příležitosti „přiznal“, že byl inkognito v Medžugorje a že tehdy odhalil svou identitu jedině P. Jozovi. Pak ho pozval do své diecéze, a nyní ho obdržel jako „nejkrásnější vánoční dar“. Během mše sv. biskup sdělil některé věci, které Sv. Otec řekl nedávno v Loretu, během pohovorů s italskými biskupy:

„Vy si myslíte, že berlínská zeď

padla, protože.. události, dějiny.. Ano, ano, ale ve skutečnosti padla, protože bylo mnoho, mnoho modlitby. Vy si myslíte, že mír mezi válčícími národy přijde pomocí politiků... je nutné i jejich dílo, ale mír přijde skrze mnoho, mnoho modlitby.“

A Mons. Pecile pokračoval: „Když jsem mu pak při osobním pozdravení řekl, že ve středu zakončíme v Latíně velkou modlitbu za Itálii a že poboznost povede P. Jozo z Medžugorje, řekl mi se zářícím úsměvem, abych dal požehnání jeho jménem. Papež nás tedy ujišťuje, že to, co dnes děláme, je milé Pánu, a že i on sám je ve spojení s námi.“

(zkr. podle „Eco“, 117)

„ALE JAK MU OTEVŘÍT DVEŘE?“ ...

Vroucí přání Mariina Srdce je dát nám poznat Lásku svého Syna k nám a Ježíšovo přání je učinit nás účastnými božského pokoje a pravé radosti, které jsou jeho vyjádřením.

Tento pokoj tedy přichází jedině od Něho, a je to jeho velikonoční dar: „Pokoj vám!“ Tak i radost: „Řekl jsem vám tyto věci, aby vaše radost byla plná“ (Jan 15,11). A sv. Petr, jako ozvěnou: „Plesejte radostí, nevyslovitelnou a slavnou.. i když nějaký čas budete muset prodělávat různé zkoušky“ (1 Pt 1,6+8). A Pavel: „Radujte se v Pánu, opakují vám, radujte se.. neznepokojujte se kvůli ničemu“ (Fil 4,4+6). - Tento pokoj se tedy otvírá slunci, z něhož přichází jeho život a růst: Otevřme tedy dveře našeho srdce Ježíšovi, jak On sám nás k tomu zve v Apokalypse (3,20): „Hle stojím u dveří a klepu, uslyší-li někdo můj hlas a otevře mi, přijdu k němu a budeme jíst, já s ním a on se mnou.“

Ale jak mu otevřít dveře? Tím, že řekneme ano tomu, co On nám nabízí, že přijmeme především jeho odpuštění. Proto P. Maria připomíná jeden z prostředků, které Ježíš ustanovil, aby nás udržel ve svém pokoji a ve své radosti: svátost smíření, protože hřích v nás může uhasit pravý pokoj i pravou radost.

Ona nám připomíná sv. zpověď asi i proto, že ve svědomí ztratila na důležitosti, když vymizel smysl pro hřích. A i ze strany kněží je jí věnováno málo času a pozornosti. Abychom se mohli zpovídat, je třeba i těch, kdo zpovídají!

Zpovídat se znamená přiblížit se k milosrdnému Bohu, uznat před Ním svůj hřích a prosit o odpuštění. Bez zamlčování, t. j. nazvat hřích hříchem, protože Ježíš je Pravda a zkoumá srdce i ledví. Hřích je nutno nenávidět a prchat před ním jako před nejhorším zlem, protože nás zbavuje Boha. Kdo si zahrává se hříchem, nechal satana vstoupit do svého srdce. A ten, kdo nepřistupuje ke sv. zpovědi, snadno zkoratí ve svém hříchu a uzavře se každé připomínce spásy. Sv. zpověď je naopak svátostí osvobození, uzdravení, radosti, obejmutí s Pánem: „V nebi bude větší radost...“ - a Bůh nám připravuje svou hostinu, eucharistii, jako marnotratnému synu.

P. Maria vždycky doporučovala měsíční sv. zpověď. Ale je třeba se modlit, „abyste měli sílu uskutečnit to, co vám říkám“ ...

Využívejme času, který máme k dispozici!

(podle d.A, Eco, 117)

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 26. března 4. neděle postní	- 1. čt.: Joz 5,9a.10-12 Ž: 34(33),2-3.4-5.6-7 odp.: 9a 2. čt.: 2Kor 5,17-21 Ev.: Lk 15,1-3.11-32
Pondělí 27. března ferie	- 1. čt.: Iz 65,17-21 Ž: 29,2+4.5-6.11-12a+13b odp.: 2a Ev.: Jan 4,43-54
Úterý 28. března ferie	- 1. čt.: Ez 47,1-9.12 Ž: 45,2-3.5-6.8-9 odp.: 8 Ev.: Jan 5,1-3a.5-16
Středa 29. března ferie	- 1. čt.: Iz 49,8-15 Ž: 144,8-9.13cd-14.17-18 odp.: 8a Ev.: Jan 5,17-30
Čtvrtek 30. března ferie	- 1. čt.: Ex 32,7-14 Ž: 105,19-20.21-22.23 odp.: 4a Ev.: Jan 5,31-47
Pátek 31. března ferie	- 1. čt.: Mdr 2,1a.12-22 Ž: 33,17-18.19-20.21+23 odp.: 19a Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30
Sobota 1. dubna ferie	- 1. čt.: Jer 11,18-20 Ž: 7,2-3.9bc-10.11-12 odp.: 2a Ev.: Jan 7,40-53

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	26. 3.	27. 3.	28. 3.	29. 3.	30. 3.	31. 3.	1. 4.

Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	363	1151	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	367	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	367	371	374	377	381	384
Prosby	364	367	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	364	368	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	368	371	374	378	381	385

Nešpory: SO

Hymnus	268	268	269	268	269	268	269	268
Antifony	361	365	1161	1177	1193	1208	1224	386
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	361	366	369	372	376	379	382	386
Ant. ke kant. P. M.	362	366	369	373	376	379	383	387
Prosby	362	366	370	373	376	379	383	387
Záv. modlitba	364	364	368	371	374	378	381	389

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Mariánské oázy

SVATÁ HORA U PŘÍBRAMI

Dějiny Svaté Hory začínají podle starobylého ústního podání ve 13. století. Tehdy byl v hlubokých lesích u Příbrami přepaden rytíř Malovec a jeho dva průvodci. Ve chvílích největšího ohrožení slíbil rytíř Panně Marii, podaří-li se mu ve zdraví vyváznout, že na místě přepadení postaví mariánskou kapli.

Když si pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic vybudoval v Příbrami zámek, dal si ze dřeva zhotovit r. 1348 půlmetrovou sošku Panny Marie s Děťátkem a umístil ji v zámecké příbramské kapli. Odtud se soška dostala kolem roku 1513 do Malovcovy lesní kaple, kde byla chována jako vzácná památka na arcibiskupa Arnošta z Pardubic, který zemřel v pověsti světce.

Roku 1632 usídlil se u kaple tkadlec Jan Procházka z Prahy, který přišel o jedno oko a na druhé za nějaký čas přestal vidět. Tento muž kapli vyčistil a stal se dobrovolným sluhou a hlídačem. Stále v modlitbách prosil Pannu Marii, aby opět nabyl zraku. Jeho modlitba byla vyslyšena a začal vidět na jedno oko. Zpráva o tom se rozšířila a lidé začali putovat na Svatou Horu, ba i sám císař Ferdinand II. tam zavítal.

Roku 1638 byla na přímlovu Panny Marie uzdravena těžce nemocná dcera pana Alberta Benedy z Netčin, a to právě v tu hodinu, kdy se její otec, šlechtic Beneda, na Sv. Hoře modlil za její uzdravení. Beneda s vděčností důkladně kapli opravil a zvelebil. Jiní šlechtici po jeho vzoru pořídili pro kapli zvon, postavili sakristii, boční oltáře a zlepšili vnitřní výzdobu.

Požehnáním pro Svatou Horu bylo, že se r. 1647 až 1772 stali jejími strážci jezuité. Pod jejich vedením v letech 1659 - 1670 financovali zbožní šlechtici vybudování celého věnce kaplí kolem původní Malovcovy kaple. Všechny kaple (v počtu 22) pak byly ladně sceleny terasou a ambity v překrásný harmonický a umělecký celek podle plánů znamenitého stavitel Karla Luraga a jezuitu Benjamina Šlajera. Ambity dostaly překrásnou štukovou výzdobu a 189 obrazů, které představují jednak výjevy z historie Svaté Hory, jednak názorně vyjadřují invokace z litanie loretánské. Na horní terase, které se říká „Horní ambity“, je 62 soch různých světců a 20 andělů. Celý tento komplex staveb je ozdoben devíti věžemi. Pro sebe si

jezuité postavili jen dřevěné obydlí, a až teprve v letech 1662 - 1699 se dali do stavby zděné rezidence.

Sláva Sv. Hory se stále zvětšovala. Roku 1684 na 3. neděli po sv. Duchu byla soška Panny Marie Svatohorské korunována zlatými korunkami z vatikánské nadace hraběte Alexandra Sforzy-Pallaviciniho. Jedna zlatá korunka byla vsazena na hlavu Mariinu, druhá na hlavu Ježíškovu, kterého Maria drží na své levé ruce.

Zásluhou jezuitů se Sv. Hora stala nejen perlou umění stavitelského, malířského a sochařského, nýbrž i nejnavštěvovanějším poutním místem v Čechách.

V záznamech svatohorských jsou zaznamenána četná vyslyšení proseb mariánských ctitelů.

Největší zvláštností Svaté Hory je stříbrný hlavní oltář. Stříbrná je mensa s antependiem, stříbrný je svatostánek, ze stříbra je celé retabulum (zoltář). Oltář nebyl vytvořen naráz. S jeho budováním se započalo r. 1684, na jeho vytváření se podíleli různí umělci různých dob, a poslední jeho části byly dokončeny r. 1890.

Po 300 let byli zvláštností Sv. Hory její „Svatohorští ministranti“, zvlášť vybraní hudebně nadaní hoši, kteří na Sv. Hoře žili, chodili do školy, učili se zpěvu, hrát na dechové nástroje a fanfárami vítali poutníky a zpívali denně „svatohorské zdrávas“.

Jinou zvláštností Sv. Hory je jejich osm zvonů, které vytváří zvonkohru. Po odbití každé hodiny zvonková hra hraje refrén svatohorského zdrávasu: „BUĎ NÁM MILOSTIVÁ, ORODUJ ZA NÁS, PANENKO MA-

RIA“. Zvony ulila českokobudějovická firma R. Perner r. 1938. To se stalo za správy Svaté Hory vykonávané členy kongregace redemptoristů (pracovali zde od r. 1861 do r. 1950).

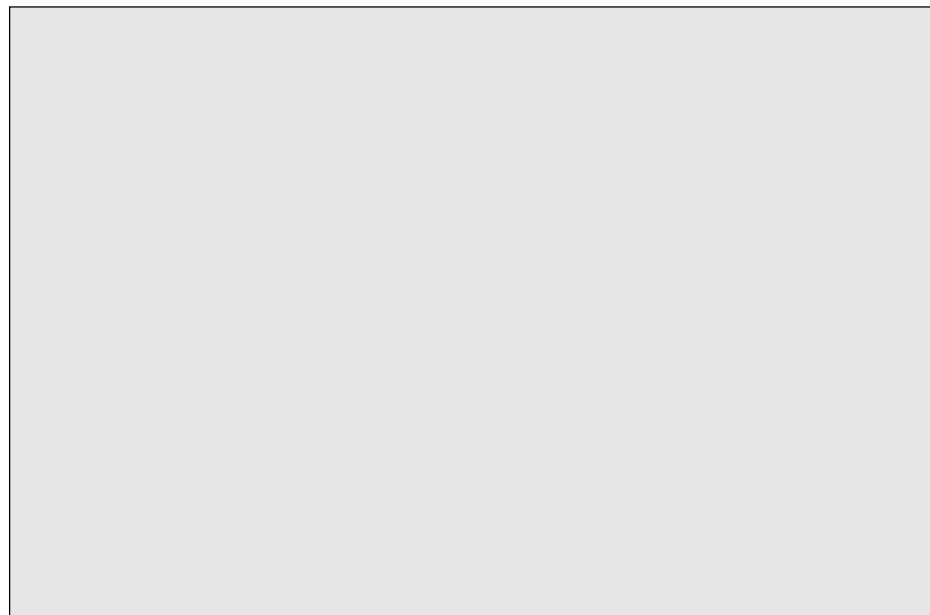
Další zajímavostí Sv. Hory je krytá chodba dlouhá 400 metrů se 346 schody. Vybudována byla podle plánů Kiliána Dienzenhofera mladšího v letech 1727 - 1728. Schody spojují město Příbram s poutním svatohorským areálem. Po poměrně nedávném požáru byly obnoveny.

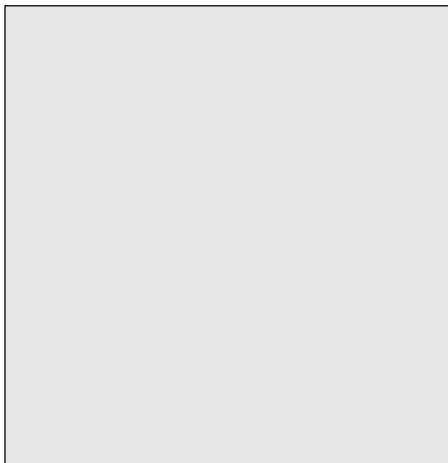
Poslední zvláštností Sv. Hory bývali její noční strážci, tři statní svatobernardští psi. Přes den bytovali na klášterním dvoře a na noc, po uzavření hlavní brány, bývali vypouštěni do poutního areálu. Většina svatohorských kaplí i samy ambity se totiž nedaly uzamknout a bernardýni proslídili všechny prostory, zda se někdo nepovolalý nenechal na noc uzavřít, aby potom v noci kradl a po otevření hlavní brány vyšel i s lupem ven. Trojice bernardýnů pak celou noc hlídala poutní místo. (Pokládal jsem si za velkou čest, že z mého chovu čisto-krevných bernardýnů byl jeden vybrán za nočního strážce Sv. Hory).

Ó překrásná Svatá Horo!

Málokde na světě se najde tak velkolepé mariánské poutní místo. Navštěvník okřeje pohledem na zdejší krásu, okřeje i duchovně u Matičky Boží. Proto Svatá Hora patří a patří mezi nejnavštěvovanější Mariánské oázy naší vlasti.

P. Oldřich
(foto - archiv autora)

*Naplnil se čas
a přiblížilo se Boží království.
Čiňte pokání a věřte evangelium!*

Drazí mariánští citelové, drazí přátelé.

Každý z vás jistě cítí v srdci blízkost nových časů prorokovaných ve Fatimě: „nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí“. Tento příchod nových časů znamená vítězství dobra nad zlem. Pata naší Matky Spoluvykupitelky pošlape hlavu hada, který rozvinul svůj útok proti ní a proti všemu, co jí patří. Hle, proč dnes více než jindy Spoluvykupitelka vyzývá svět k obrácení a připravuje nás zasvěcením se Jí přijmout Boží království, které přijde v plnosti a které pro všechny ty, co poslechlí výzvy Matky Boží, bude osvobozením tak toužebným.

Kolik výzev k modlitbě, obrácení srdce, pokání a postu nám adresuje ze všech končin světa. V průběhu tohoto století počínajíc Fatimou výzvy Matky Boží zazněly ve všech kontinentech a jsou určeny každému srdci dobré vůle, aby připravilo cestu Pánu, který přijde.

Ano, drazí bratři a sestry, Pán přijde zvláštním vyjitím své Pravdy a Milosrdenství, přijde obnovit svět a svou církev, která tolik potřebuje tyto nové Letnice, aby ji pozvedl z hluboké krize, ve které se nachází. Tuto hroznou krizi nemůžeme skrýt před našima očima, protože ji vidíme všude kolem. A proto apel Matky Boží stává se stále naléhavějším: „udělejte, co vám řekne Ježíš!“ A Ježíš nám říká: obraťte se a věřte evangelium, neboť království Boží je blízko.

Nesčetné jsou prorocké hlasy tohoto století, které Pán vzbudil - poznamenané utrpením a pronásledováním - aby je učinil „živými lampami“ a aby osvětlil naši cestu zatemněnou pýchou a lidskou hrdostí. Duše obdařené zvláštními charismaty prorockými ohlašují velkou očistu pro svět a Pan-

na Maria ve Fatimě je zjevila pravděpodobně v tzv. „třetím tajemství“, které (jak víme) zůstalo oficiálně skryté pro svůj obsah a které zajiště není radostným poselstvím, jinak by bylo světu zveřejněno už dávno.

Z těchto duší, které na mne udělaly hluboký dojem pro svůj mystický život, vzpomenu Terezu Musco, stvoření, které se obětovalo jako oběť spoluvykoupení na obnovení světa. Žila v Itálii v Casertě. Je považována za jednu z největších mystických fenoménů, které církev měla v tomto století. Zemřela ve věku 33 let, poznamenaná stigmaty jako P. Pio, a způsobila nesčetná obrácení. Při její smrti psaly o ní noviny jako o „svatě z Caserty“. Socha Neposkvrněné tolikrát prolévala lidské, krvavé slzy v jejím bytě. Mnohá z jejich proroctví se už uskutečnila. Už v 9. roku toto dítě vidělo ve vizi v r. 1952 Pannu Marii, která s ní hovořila o „třetím fatimském tajemství“, a když jí odhalila příchod velké války, řekla jí toto:

„Dcero moje, jsem tu, abych řekla, že Pán pošle velký trest na celé lidstvo v druhé polovině století. Věz, dcero, že satan kraluje na nejvyšších místech. Když se satan dostane na nejvyšší místa v církvi, vězte, že tehdy dokáže svést duchy velkých vědců, a to bude čas, kdy zasáhnou mocnými zbraněmi, kterými je možno zničit velkou část lidstva...“

R. 1972 začne období satana a čas velkých zkoušek. Dcero, je to období velmi delikátní, kardinálové se postaví proti kardinálům, biskupové proti biskupům. Mezi nimi není lásky a tolik mých milovaných synů se ocitne bez lásky; jsou ztraceni, nevědouce už, jak se přiblížit k duším, ale nebudou se utíkat k modlitbě.“

Je překvapující konstatování, že toto poselství dané Tereze Musco v r. 1952 a odhalené 20 roků potom, obsahuje zjevení, která jsou identická s tolika jinými poselstvími danými v jiných částech světa v různých časech osobám, které nevěděly jedna o druhé. Myslím tu např. na poselství dané v Amsterdamu v Holandsku v 50. letech nebo poselství dané v Akitě v Japonsku v 70. letech - uznané za autentické místním biskupem, nebo zjevení v Garabandalu (1961), které nebyly nikdy církví zamítnuty.

Jak je tedy možné neptat se na příčinu toho všeho, jak je možné neobjevit v těchto zásazích nadpřirozenou Boží činnost, která jistě nechce nás naplnit strachem, avšak ani nás nechat lhostejnými při růstu skandálů ve světě, a která bohužel nešetří ani církev! Jak je možné nezpytovat vlastní svědomí a objevit pravé příčiny naší lhostejnosti před tak početnými „zna-

meními“, které nás volají ke změně života.

Kolikrát k nám hovořilo nebe. V Garabandalu (Španělsko) prostým dětem z jednoduché dědinky Panna Maria a sv. Michal Archanděl ohlásili velkou krizi, která přijde, protože se neposlouchají její mateřské výzvy.

Z mé zkušenosti biskupa po 40 letech pastorační služby, většinou zasvěcené fatimskému poselství, musím dnes říci, že jsme ještě daleko jako církev v jejím globálu, že jsme nevzali vážně výzvy, které Panna Maria jménem Božím dala ve Fatimě: „zavést ve světě úctu a zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci“ jako jediné řešení na všechny problémy světa a církve. Ona přislíbila, že jen tak se Rusko obrátí a bude dán jistý čas pokoje pro svět.

Nebojím se říci, že - i když zasvěcení Ruska a světa bylo uskutečněno a vyvolalo pád komunismu - dnes Rusko představuje ohrožení míru ve světě. Ve skutečnosti Rusko nedostalo od Západu po pádu železné opony duchovní, materiální a morální pomoc, čím by zahojilo bolestné rány vyvolané bojovným ateismem, který jako jed je přítomný ještě i dnes mezi tolika národy, kde se rozšířil, a který může zahojit jen světlo evangelia a křesťanské lásky.

Panna Maria ve Fatimě předpověděla, že Rusko bude „bičem“ daným od Boha, aby se potrestaly národy bez Boha. Toto proroctví se zčásti uskutečnilo a jsme to my, kteří rozhodneme, zda se uskuteční v našich dnech, kolik zla ještě dovolíme satanovi, aby si posloužil Ruskem. Obrácení je jediná obrana, kterou máme před sebou, před tou apokalyptickou hrozbou, která klepe na naše dveře a která v Bosně a Hercegovině se stala tragickou skutečností, kterou žádný lidský prostředek nedokáže překazit.

Ve světle aktuálních nebezpečí na každém lidském poli jak sociálním tak ekonomickém, od politiky po náboženství, ve spojení s Přesvatou Pannou Marií musíme volat burcujícím výkřikem: „obraťte se a věřte evangelium, protože království Boží je blízko“.

Největší nebezpečí, které Panna Maria ohlásila ve Fatimě, je bezpochyby věčné zavržení. Řekla dětem: „Podívejte se, kolik duší jde do pekla, protože málo je těch, co se za ně obětují. Na jejich záchranu Bůh chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.“

Toto je nová evangelizace, kterou jsme povoláni hlásat. Jsme povoláni být spolu s Marií Spoluvykupitelkou jako Jan Křtitel apoštoly nového adventu. Bůh chce, aby v každém našem

srdci bylo přítomné srdce Spoluvykupitelky, která volá své děti vést poslední a rozhodný boj proti zlu.

Tento čas postu musí se stát pro nás všechny zasvěcené Marii časem hluboké vnitřní přípravy, aby jeden každý z nás mohl být vlastním životem „znamením“ obrácení a zvěstování bližícího se triumfu Neposkvrněného Srdce Mariina. Musíme se stát skutečně malí a pokorní srdcem, abychom přesvědčili ostatní, že to, co Panna Maria dělá ve světě modlitebními skupinami, není lidské dílo, ale Boží. Toto je velmi důležité, zavázat se spasit nejen vlastní duši, ale i těch, kteří potřebují nejvíc Božího milosrdenství. Toto je naše skutečná velikost.

My jsme zodpovědní za spásu druhých, kteří znají lásku této laskavé Matky, my v první řadě jsme zodpovědní za její slzy, slzy, které jsou často krvavé, viditelné na mnoha sochách, které ji znázorňují, roztroušené po celém světě a které, jak se zdá, nám připomínají, že se nacházíme před velkými zkouškami, které zajisté můžeme zmírnit naší modlitbou a obrácením, ale zdá se, že už nemůžeme víc blokovat, neboť hřích světa se zdá nezadržitelný.

Je to především hřích pýchy, která zabraňuje milosti Boží proniknout do našeho srdce, když nechceme uznat, že jsme hříšníci, čímž se stává nemožným, aby Bůh změnil průběh lidských událostí od okamžiku, když lidstvo dává moc satanu uskutečnit jeho zpusťování.

My, malé děti Mariiny, jsme její jedinou nadějí a nadějí Sv. otce, o kterém fatimské poselství předpovědělo, že „bude velmi trpět“. Jsme nadějí nového světa, který bude postaven na zničení toho, co odmítlo sloužit Bohu, zamítlo jeho božské milosrdenství a zvolilo jenom studenou logiku egoistických zájmů, která vede ke zničení i těch samých.

Jestliže my, kteří se nazýváme křesťany a mariánskými ctiteli, kteří věříme, že s pomocí Matky Boží si vykládáme „znamení časů“, jako první nevezmeme vážně potřebu osobního obrácení, abychom se stali Spoluvykupiteli, malými spasiteli světa - tedy jak potom zvítězí Panna Maria nad zlem, aby došlo k triumfu jejího Srdce?

Jednou při setkání se Sv. otcem Janem Pavlem II. jsem mu řekl, že Panna Maria má dnes úlohu podobnou jako Abrahám ve Starém zákoně, který hledal možnost přesvědčit Boha, že se najde to minimum na záchranu Sodomy a Gomory. Sv. otec mi při této příležitosti odpověděl otázkou: „Kolik spravedlivých je nutné dnes na záchranu světa?“ Já jsem mu pravil: „Svatý Otče, my to nevíme, ale Panna Maria to ví. Ona hledá ty spravedlivé, především svými mateřskými

výzvami, které dala ve Fatimě a které výzvy pokračují v Medjugorje.“

Drazí přátelé, Panna Maria hledá ty spravedlivé na záchranu světa, aby ušetřila své děti co nejvíc od trápení. Zasvěcení se jejímu Neposkvrněnému Srdci je „znamením“ nových časů, které musí být vtisknuty do našich srdcí, aby anděl Boží, který přijde vykonávat spravedlnost, je poznal a oběšel.

Matka Spoluvykupitelka, Prostřednice všech milostí a Advokátka, je nová archa, kterou sám Pán připravil pro naše časy, aby přivedl do svého útočiště všechny ty, kteří si Ji zvolí jako jedinou kotvu spásy a kteří budou formovat ten nový Boží lid, celý zasvěcený Panně Marii a očištěný od velkého soužení.

Avšak neklamme se, že stačí dívat se na nebe a čekat „příslibené znamení“. I apoštolové po Nanebevstoupení Páně hleděli na nebe a přišli k nim dva andělé, kteří jim pomohli pochopit tajemství Pánova návratu. Apoštolové potom zůstali na modlitbách v tichu srdce. Odešli a zůstali s Marií, Ježíšovou matkou ve Večeřadle na svatém místě, kde Ježíš sloužil svátost své lásky k nám: eucharistii. Na tomto místě apoštolové obdrželi kněžství a očekávali příchod Ducha svatého.

I v našich dnech anděl přichází z nebe - jak ve Fatimě, tak v Garabandalu - aby připravil děti a nás na příchod Panny Marie, která poslaná Bohem přišla, aby nám zvěstovala, že Duch svatý sestoupí, a musíme se dobře připravit, abychom byli pohotováni ho přijmout. Ona nám řekla, že musíme žít toto očekávání - tento nový advent - v Jejím Neposkvrněném Srdci, neboť jenom skrze ni se Ježíš vrátí k nám v Duchu svatém. Nemůžeme zůstat tak, jak jsme, musíme jít k ní a zůstat s ní, aby nás změnila podle sebe.

Drazí bratři a sestry, s těmito úmysly Vás vyzývám žít tento půst stejně jako apoštolové ve Večeřadle, když očekávali příchod Ducha Těšitele, Ducha Pravdy.

Žijte tento čas postu každý den spolu s Přesvatou Pannou, modlete se růženec a meditujte aspoň krátký čas o jejích bolestech, o jejích krvavých slzách, které vylévá za své děti, obnovte - pokud je to možné každý den po svatém přijímání - vaše zasvěcení se Jejím Neposkvrněnému Srdci.

V hluboké pokoře srdce žijte tyto dny, hledejte smíření s Bohem ve svátosti zpovědi a autentické tužbě po čistotě srdce. Odhodte všechno posuzování a pomstu, snažte se dobře činit těm, co vám ublížili, a připravte se dát vaše srdce Bohu Otci zvláštním způsobem v blízkém Třídenní: začněte Zeleným čtvrtkem obětující své ANO ve spojení s Marií, s vůlí patřit jen Ji, abyste byli započítáni mezi ty spravedlivé, ty spoluvykupitele, kteří

zachrání svět.

Čas postu se musí stát pro každou modlitební skupinu a pro každé zasvěcené srdce časem hlubokých milostí vnitřní očisty a stane se tak, když se zavážeme žít spolu v duchu služby bližnímu, jako Maria sloužila Pánu. Je to Ona, co se ve Fatimě ptala dětí - a tak všech nás: „Jste ochotni přijat všechny kříže, které vám Pán pošle pro spásu hříšníků?“

Jako sv. Pavel, který popsal povolání spoluvykupitele, jsme i my povoláni jako on „doplňovat na našem těle to, co chybí mystickému Tělu Kristovu“ - přijmout utrpení za spásu hříšníků.

Toto povolání spoluvykupitelů se neuskutečňuje jen obětí, ale i našimi skutky víry v Boha za druhé. Anděl ve Fatimě naučil děti tuto modlitbu: „Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe, miluji Tě. Prosím o odpuštění pro ty, kteří nevěří, neklanějí se Ti, nedoufají v Tebe ani Tě nemilují.“

Chci to uzavřít vzpomínkou na událost, jejímž jsem byl svědkem a která poznamenala celý můj život. Při 50. výročí zjevení ve Fatimě byl jsem tam se Sv. otcem Pavlem VI. Při té příležitosti u hrobu Hyacinty jsem viděl sestru Lucii hořce plakat. Biskup z Fatimy mi říká: „Víš, proč pláče?“ „Protože při posledním setkání, které měla Lucie s Hyacintou před její smrtí, malá vizionářka připomenula Lucii Mariina slova: Ty zůstaneš dlouho žít, abys šířila zasvěcení a úctu mému Neposkvrněnému srdci. Teď Lucie pláče, protože se jí to nepodařilo, neboť fatimské poselství nebylo přijato, jak se žádalo.“

Drazí přátelé, tyto slzy sestry Lucie zůstaly v mé paměti jako napomenutí z Boží strany pro nás, mariánské ctitele. Musíme udělat všechno, aby už Panna Maria neplakala (pozn. redakce: světové agentury hlásí v těchto dnech, že socha Panny Marie, dovezená z Medjugorje - podoba té, co stojí před chrámem v ohrádce - roní krvavé slzy /2. 2. 1995 Civitavecchia u Říma/).

Poselství Fatimy a ostatní autentická poselství, která Panna Maria dala a dává světu, nám říkají: „Obrátte se a věřte evangeliu, protože království Boží je blízko!“

Odvahu, drazí bratři a sestry, připravte svá srdce na příchod světla naděje, které zazáří v našem očištěném srdci na konci tohoto postu, když my všichni ve spojení se Svatým otcem a s pastýři s ním sjednocenými dáme naše ANO Bohu Otci skrze hluboký akt zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Bůh Vám všem žehnej!

*Mons. Pavol Hnilica SJ
tit. biskup rusadský*

TAJEMSTVÍ NAŠEHO VYKOUPENÍ

K svátku Zvěstování Páně 25. března

Majestát přijal poníženost, Síla slabost, Věčnost smrtelnost. Nezranitelná přirozenost přijala schopnost utrpení, aby nás zbavila viny, která nás tíží. Nástroj spásy odpovídá našemu postavení: jeden a ten-
týž Prostředník mezi Bohem a lidmi, Člověk Ježíš Kristus podle jedné přirozenosti musí zemřít, podle druhé nikoliv.

Pravý Bůh se narodil v nezkrácené přirozenosti pravého člověka, pravý Bůh ve své oblasti a celý člověk v té naší. Naší oblastí nazývám to, co Stvořitel na počátku povolal k bytí a co sám přijal na sebe, aby to znovu obnovil.

Po tom, co způsobil Svůdce a co svedený člověk připustil, není u Vykupitele ani stopy. I když se podrobil našim slabostem, neměl proto podíl na našich vinách.

Přijal postavení otroka, aniž by se po-

skvrnil hříchem. Povýšil to, co je lidské, aniž by ponížil to, co je božské. Neboť podobu, v jaké se Neviditelný stal viditelným a Pán a Stvořitel všech věcí stal smrtelníkem, byla projevem milosrdenství, nikoliv omezením moci. Ten, který v postavení Boha stvořil člověka, v postavení otroka se stal člověkem.

Boží Syn přišel na tento svět, sestoupil se svého nebeského trůnu a vzejde v novém řádu jako plod nového narození, aniž by se vzdal slávy svého Otce.

V novém řádu: Neviditelný ve své přirozenosti stal se viditelný v naší; Nepostizitelný se dává přijmout; zůstal nade vším časem, ale začal existovat v čase; Pán všehomíra zahalil svou nekonečnou vznešenost a přijal přirozenost otroka; Bůh, který není schopen trpět, neváhal stát se člověkem, který trpí, a jakkoliv je nesmrtelný, podrobil se zákonu smrti.

Ten, který je pravým Bohem, je pravým člověkem, a v tomto spojení není nic klamného. Lidská poníženost a božská vznešenost jsou zde dokonale spojeny.

Tak jak se Bůh svým smilováním nijak nemění, tak se neruší člověk božskou důstojností. V tomto spojení přirozeností každá působí to, co jí náleží: Slovo působí to, co patří Slovu, Člověk dokonává to, co je člověka.

Jedna přirozenost vyznačuje ze zázraků, druhá podléhá potupám a tak, jak Slovo se nevzdává stejné podstaty s Otcem, tak Člověk neopouští podstatu našeho rodu.

Stále znovu je třeba opakovat: jeden a týž Boží Syn a Syn člověka, který byl na počátku Slovo a to Slovo bylo u Boha, a Člověk tím, že se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi.

(Srv. J 1,1; 1,14)

Sv. Lev Veliký

K PODÁVÁNÍ SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

V poslední době se v Katolickém týdeníku a v Teologických textech objevují články, které jednoznačně kladně hodnotí možnost podávat Tělo Páně na ruku a vyslovují se ve prospěch jejího zavedení, naposledy ve 4. čísle KT. Předně je tento názor jednostranný a za druhé by se čtenář článku P. Petra Koláře SJ po přečtení věty 'naši biskupové prozatím nepoužili svého práva jednoznačně a s všeobecnou platností podávání svatého přijímání na ruku u nás povolit' (či dokonce doporučit) mohl mylně domnívat, že schválil praxi přijímání na ruku může biskup nebo biskupská konference.

O možnosti podávat Tělo Páně na ruku pojednává instrukce Memoriale Domini z 29. 5. 1969. Tento závazný dokument praví, že je pravda, že starobylý zvyk někdy dovozoval věřícím přijímat Tělo Páně do ruky. Ale když s postupem času pravda o eucharistickém tajemství, jeho síla a Kristova přítomnost byly hlouběji chápány, byl přijat zvyk, že sám kněz položil partikuli konsekrovaného chleba na jazyk přijímajícího. Toto opatření bylo podníceno jednak ostrým smyslem pro úctu ke svátosti, jednak pokorou, s níž by měla být přijímána.

Podle této instrukce dosavadní způsob rozdílení svatého přijímání do úst musí být zachován. Nejen že se zakládá na staleté praxi, ale především naznačuje úctu věřících k eucharistii. Instrukce dále seznamuje s výsledky hlasování světového episkopátu: Jednoznačně se pro dovolení přijímání na ruku vyslovilo 567 biskupů, proti bylo 1233 hlasů. Úsudek papeže Pavla VI. byl neměnit dávnou přijatý způsob rozdílení přijímání věřícím. Kde však se začalo užívat opačné praxe (a sám papež do instrukce doplnil, že se tak stalo bez příslušného dovolení), Apoštolský stolec, aby pomohl bis-

kupským konferencím plnit pastýřskou zodpovědnost často ztíženou současným stavem věcí, přijal zvláštní opatření tím, že vydal normu, podle níž se může povolit přijímání na ruku. Podmínkou zavedení této nové praxe je, že biskupské konference dospějí v těchto případech po přečteném zkoumání k rozhodnutí tajným hlasováním. Aby se prosadilo jejich rozhodnutí, musí obdržet dvě třetiny hlasů. Konference pak předloží své rozhodnutí Svatému stolci k požadovanému potvrzení a také připojí přesný výčet důvodů, které vedly k rozhodnutí... Svatý stolec opatrně zváží každý případ v zájmu všeobecného dobra, vzdělání všech a vzrůstu víry a úcty...

Česko-budějovický biskup ThDr. Antonín Liška ve svém oběžníku 9/94 k přijímání „na ruku“ píše: Podávat svatě přijímání na ruku je možné jen tam, kde bylo dovoleno Biskupskou konferencí a schváleno Svatým Stolicem. Pro území naší Biskupské konference tento způsob uznán a schválen nebyl. Proto není dovoleno u nás ho používat. Znamená to, že paní Marie Applová, když píše: 'Já, ač jsem starší osoba, 67 r., (jdu) tam, kde mně podávají raději přijímání Těla Páně na ruku', chodí na mši svatou do Německa nebo Rakouska?

Pro mě osobně je velmi smutné, že někteří z mých spolubratří kněží u nás proti vůli Apoštolského stolce podávají Tělo Páně na ruku a tento zvyk doporučují. Přesně tak začala navzdory sentimentu cum Ecclesia vlna neposlušnosti v Německu, Holandsku, Belgii a Francii koncem šedesátých let, jež si vynutila možnost podávání Těla Páně na ruku.

Mezi důvody pro zavedení možnosti podávat Tělo Páně na ruku P. Kolář zmiňuje, že napražená ruka směrem k Pánu Ježíši asi vypadá uctivěji a důstojněji než tímtež směrem

vyplazený jazyk. Je považováno za neuctivé, když při svatební hostině nevěsta otvírá ústa směrem k ženichovi, aby od něho přijala sousto? Při svatém přijímání (hostině Beránkové) však kněz v osobě Krista živí svou Snoubenku Církve.

Ačkoli některé praktické hygienické a estetické (a někdy i sentimentální) důvody by mohly hovořit ve prospěch přijímání na ruku, mohu z vlastní tříleté kněžské zkušenosti ve Spojených státech potvrdit, že po letech, a zejména u další generace věřících, eucharistická úcta tímto opatřením výrazně klesla. I když v jednotlivých případech přijímání na ruku nemusí znamenat snížení eucharistické úcty u přijímajícího, byl jsem v mnoha případech svědkem nedbalého přijetí Těla Páně na ruku. Tento postoj neúcty a nedostatku víry podle mého úsudku nelze přisoudit jen nedostatečné katechezi, ale i nedostatečnému symbolickému vyjádření instrukce Memoriale Domini (viz výše). Zkušenost a psychologie nás učí, jak důležitá jsou pro lidské vnímání nadpřirozena jednoduchá viditelná nebo vůbec smysly vnímatelná znamení, která bez komplikovaných intelektuálních konstrukcí vyjadřují tajemství. Gesto přijímání do úst všeobecně lépe naznačuje tajemný a posvátný charakter eucharistie.

Toho si byli vědomi i naši odloučení bratři, a proto reformovali znamení v liturgii tak, aby odpovídala jejich nesprávné nauce. Odpadlický anglikánský arcibiskup Thomas Cranmer (1489-1556) po konzultaci s německým protestantem Martinem Buccerem nařizuje, aby se přijímání podávalo do rukou lidí, aby bylo jasné, že to, co přijímají, je obyčejný chléb a že vysluhující je obyčejný člověk.

Z vlastní praxe v zahraničí také mohu dosvědčit, že zavedení dvojho-

způsobu podávání svatého přijímání znamenalo úbytek lásky a jednoty ve farnostech, protože místo komunitního charakteru vztahu místní Církve k eucharistickému Kristu se podporuje individualismus a pocitový subjektivismus (což odporuje zvýraznění Církve jako společenství II. vatikánským koncilem). Tak vzniklo dělení na „liberální“ a „konzervativní“ katolíky.

Také je třeba domyslet, že laik nastavením rukou při svatém přijímání nařizuje knězi, jak má podat Nejsvětější svátost. Kněz je povinen i proti své vůli poslechnout laika ve své vrcholně kněžské funkci, neboť kněz je svěcen především, aby proměňoval,

obětoval a rozdělával Tělo a Krev Krista. Dovolení laikovi přijímat Tělo Páně na ruku podle vlastního pocitu tak zastírá vztah kněžství a eucharistické služby a hierarchické uspořádání Církve. „V pokušení oddělit eucharistii od nutného svazku s hierarchickým kněžstvím“ vidí Ratzinger další prvek „zlehčování“ tajemství svátosti (Ratzinger J., O víře dnes, str. 110).

Často citovaný argument, že Pán Ježíš při Poslední večeři řekl: „Vezměte a jezte,“ zavání biblickým fundamentalismem bez vztahu k tradici Církve, ačkoli v ní působí týž Duch svatý jako v Písmu a vede Církev k hlubšímu chápání pravdy, a to i o eucharistickém tajemství (viz

výše). Tendenci vykonstruovat a znovu zavést detaily liturgické praxe, jak existovala v prvních čtyřech stoletích, kardinál Ratzinger nazývá „romantickým archeologismem“ (O víře dnes, str. 108).

Zavést přijímání na ruku i v naší vlasti jen proto, že je to dovoleno ve většině evropských zemí, by svědčilo o konformistickém charakteru „malého českého člověka“. Kéž však by náš národ byl věrný ideálu úcty k eucharistickému Kristu s širokým srdcem, srdcem tichým a pokorným, srdcem pohotovým k uchování Tajemství navzdory pokušení k intelektuální pyšce nebo malodušnosti.

P. Filip M. A. Stajner OP

Láska a utrpení

(4.)

Úvahy v duchu sv. Pavla od Kříže (1694-1775)

K lásce patří utrpení

Když člověk naleznе svůj správný rozměr, může ve společenství s Kristem svobodněji žít pro Boha a pro lidi

Jak se chovají milující a milovaní? Budou na sebe často myslet a využijí každé příležitosti, aby mohli spolu mluvit a setkat se. Podobný by měl být i náš vztah k Bohu. Modlitba je důvěryplný rozhovor s Bohem. Svátosti jsou příležitostí osobního setkání člověka s Bohem. Kdybychom viděli takto konkrétní uskutečňování víry, tak bychom nemohli zapomínat delší dobu na modlitbu. Neboť pak by to nebyl žádný vztah lásky, bylo by to jako když milý řekne své milé: „Včera jsem byl tak zaměstnaný, že jsem na tebe nemohl ani pomyslet.“ Ale v našem vztahu k Bohu to není nic výjimečného, že strávíme celý den, aniž bychom pomysleli na Boha. A stává se, že celé týdny nepřistoupíme k sv. přijímání a měsíce, ba i roky prožijeme bez svátosti smíření.

Zde na zemi není žádné skutečné osobní a trvalé lásky bez utrpení. K lásce patří utrpení. Je to důsledek nezřízené sebelásky, následek hříchu. Proč dnes troskotá tolik manželství? Pravděpodobně proto, že sebeláska je velká a připravenost dopřát tomu druhému, aby projevil svou odlišnost a přijímal ji, je příliš malá. Erotika a sexualita nevedou samy o sobě k tomu, že vzrůstá osobní láska. Pravá partnerská láska není ovocem erotických vztahů, nýbrž jejich předpokladem. Že se hrouť tolik manželství, to je symptomem toho, že mnoho lidí má narušenou anebo vůbec žádnou schopnost k trvalým lidským vztahům a spojením. K lásce přísluší ochota stáhnout se a přijímat toho druhého pro něho samého, *umírat sobě a znovu se narodit v tom druhém.*

Pavel od Kříže o tom vědecky nefilozofoval. To, co zde bylo řečeno o lásce a víře, jsou základní zkušenosti, které symbolicky popsal ve svých listech jako *mystická smrt a božské znovuzrození.*

Nejdříve musíme poukázat na jednu obtíž tohoto výrazu. •Mystický• znamená v běžné řeči něco jako •tajuplný•, •temný•, tedy má poněkud negativní význam. Podobně je tomu s pojmem •mystika•. Pavel od Kříže používá obrazu mystická smrt vždy v protipólu k *božskému znovuzrození.* To je nutno mít na zřeteli, neboť smyslem této symbolické mluvy není smrt, nýbrž život. Když mluví tento zakladatel řádu o mystické smrti, tak myslí především na *umírání s Kristem.* Tak píše svému příteli Tommasovi Fossimu: „*Život skutečných sluhů a přátel Božích spočívá v tom, že každodenně umírají. Umíráme denně, neboť •zemřeli jste a váš život je spolu s Kristem skryt v Bohu•* (Kol 3,3). *Vidíte, to je ona mystická smrt, kterou Vám přeji*“ (Dop. I,787). V těchto slovech zaznívá požadavek stáhnout se, zapomínat na sebe, abychom mohli svobodněji žít ve společenství s Kristem pro Boha a pro bližní.

Apoštol Pavel vnikl hluboce do tajemství lásky. Ve Velepísni lásky (1 Kor 13n) nacházíme o tom nejvýmluvnější svědectví. Víra a láska patří neoddělitelně k sobě. Víra se musí osvědčovat ve skutčích lásky. Přece platí, jak Pavel uzavírá: „*Nyní trvají víra, naděje, láska, tyto tři. Ale největší z nich je láska*“ (1 Kor 13,13).

Sebeuskutečnění

Víra není vedení, nýbrž ochota dát se obdarovat: víra je především důvěra ve spásné jednání, které nám Bůh projevuje.

Jsou výrazy, které mají na člově-

ka přímo magický vliv. K takovým výrazům patří dnes pojem „seberealizace“. Toto slovo v sobě obsahuje skutečně něco pozitivního. Každý člověk má schopnosti, vlohy a talenty. Ty by se měly uplatnit. Člověk by měl získat možnost, aby sám sebe rozvíjel. Má přání a touhu, aby se mohl „realizovat“.

Žijeme ve společnosti zaměřené na výkony. Na člověka jsou kladeny nároky, musí dělat mnoho věcí, musí mít výkonnost. Takový tlak je cítit už u školních dětí. Člověk je posuzován především podle toho, jaký má výkon, co „vynáší“.

Na úrovni vztahů působí jednoznačně prosazování výkonů často negativně. K pravému osobnímu setkání patří také schopnost nechat se obdarovat. K tomu je nutný názor a přesvědčení, že nemohu „dělat“ všechno sám, ze sebe. Spíše se nechám „ovládat“ bytím a jednáním toho druhého. Toto „dialogické“ chování je předpokladem pro každý vztah. Tím, že se někdo nechá druhým obdarovat, že si nechá druhým pomáhat, přichází sám k sobě, „realizuje se“.

Někdy se hovoří o seberealizaci, ale ve skutečnosti se jedná o přehnanou sebestřednost: sebeuskutečnění se stává egoismem. Nemohu se realizovat na úkor těch druhých.

Jak se dívat na seberealizaci ve vztahu k víře? Musíme dbát na to, abychom se nenechali strhnout proudem „výkonového myšlení“. To ohrožuje nás všechny. Víra není výkon, nýbrž ochota dát se obdarovat. Víra je především důvěra v Boha, který mě vede ke spáse.

Zeptejme se: Které touhy a přání jsou pro nás hybnou silou? Když slyším o „sebeuskutečnění“, myslím přitom na Boha? Jako věřící lidé smíme důvěřovat Pánu a jeho osvobozujícímu a spásnému konání. Čím hlubší je ☺

☛ tato důvěra a sebeodevzdání, tím více bude můj vztah k Bohu součástí mého vlastního sebepojetí, bude náležet k mému „sebevědomí“. Takový život „s Bohem“ mi dává hluboký vnitřní klid a pocit bezpečí.

Pavel od Kříže, podobně jako jiní mystikové, líčí svůj vztah k Bohu pomocí obrazu o nevěstě. Tak píše svému dlouholetému příteli: „*Udělejte Boží vůli svým pokrmem, nebo ještě lépe, přijměte něžnou vůli našeho Boha za svou nevěstu. Zasnubte se s ní. Noste stále prsten víry, prsten, v němž jsou zasazeny i drahokamy nádeje a lásky*“ (Dop. 1,591).

Tato slova ukazují, do jaké hloubky je zasazen jeho vztah k Bohu. Z jeho obrazné symboliky prozařuje i prvek krásy a estetiky.

„Nic“ a „všechno“

V tom, že vytrvám sám se sebou, v tom že procházím nocemi vědomého i nevědomého, dosáhnu vlastně rozvinutí lidského bytí.

Pavel od Kříže však získal i jiné zkušenosti, kterých bychom mohli využít. Čím se stále zabýval, byla jeho vlastní nedostatečnost a slabost. Po celý svůj život se obracel k Bohu především jako hříšník. A dělal to s velkou vážností. Ale toto základní poznání u něho nevyvolávalo ani smutek ani rezignaci. Jeho důvěra v Boha byla totiž větší než jeho zkušenost vlastní nedostatečnosti a slabosti. Tak napsal v jednom listu: „*Vrhněte se do své nicoty a poznáte tak svou nedůstojnost. Ale uvidíte také, že z tohoto poznání roste větší důvěra v Boha. A to je krásné a oblažující*“ (Dop. 1,267).

Lidský život probíhá mezi protipóly, jako např. mezi tísnivou bolestí a povznášející radostí; mezi bezradným napětím a klidným bezpečím; mezi vyčerpávající rozrztitostí a usebranou odevzdaností atd. Pavel od Kříže často používá polaritu „nic - všechno“. Jsou to opravdu silné, radikální pojmy. Ale cílový bod je vždycky pozitivní: hlubší proniknutí do tajemství Boží lásky.

V náboženské rovině bychom to mohli označit analogicky jako seberealizace v Bohu. To je možno doložit jiným citátem z dopisu. Pavel píše jedné řádové sestře: „*Chtěl bych Vás povzbudit, abyste stále lépe poznávala své vlastní nic. Pak bych ale chtěl, abyste toto své nic utopila v bezmezném Vše, jímž je náš dobrý Bůh. Jak blažená je to ztráta! Když se tak celá ztrácíte v Bohu, nalézáte samu sebe*“ (Dop. 1,448).

Tyto „cesty dovnitř“, které mystikové podnikají skrze vroucí vztah k Bohu, oběti a úplné ponoření, nelze přirovnávat k pohodlnému letu první třídou, nýbrž jsou často značně svízelné

a někdy i dramatické. Zakladatel pasionistů nastoupil tuto cestu již dříve. Když mu bylo právě 27 let, vykonával čtyřicetidenní exercicie zcela sám, jak řekl, v samotě, modlitbě a pokání. V té době psal na příkaz biskupa Gattinara, který byl jeho duchovním vůdcem, svůj duchovní deník. Z těchto zápisků je zřejmé, jak světec hledal ve svém vztahu k Bohu naplnění svých tužeb a přání a jak touto cestou dospěl k „*seberealizaci*“. V úvodu k tomuto duchovnímu deníku popisuje kardinal Josef Ratzinger tuto „*cestu do nitra*“ takto: „*Při četbě těchto stručných skic, které obsahují Pavlovy prožitky v jednotlivých dnech, stane se čtenář svědkem dramatu, které na něho zapůsobí velmi tíživě: trudnomyslnost, úzkosti a pokušení člověka, který stojí sám před Bohem, budou se mu jevit jako důsledky přehnané zbožnosti, jako předivo mlčení a osamocení. Bude v pokušení stavět proti sobě aktivitu činného života a až neskutečně vyhlížející utrpení světce v jeho ústraní. Ale když bude číst dále, objeví, jak velice se zde jedná právě o překročení lidského bytí tím, že vydržel sám se sebou, že přečkal noci všeho toho vědomého i nevědomého. Uvidí, jak je možno sestupovat do propastí, před kterými znovu a znovu prcháme, uvidí, jak na této cestě do hlubin je možno dosáhnout dna, na kterém panuje jen klidná jistota, které může přiboj již jen omyvat, nikoliv vyvracet, jak to popisuje Pavel z Kříže v obrazu o skále* (M. Bialas: Deník sv. Pavla od Kříže, Aschaffenburg 1976, 5n).

Sebeuskutečnění a obětavost

Má-li být vztah trvalý, nemůže být tato oddanost jednostranná, že jeden se obětuje a ten druhý jen prostě bere a přijímá.

Každý člověk má touhy a přání. Stanoví si cíle a chtěl by jich dosáhnout. Každý by chtěl uplatnit své schopnosti a dary, chtěl by se „*realizovat*“. Je to zcela pozitivní snaha, která patří k lidské přirozenosti, a pochází proto od Boha.

Seberealizace jednotlivce má však své hranice, protože i ten druhý, náš bližní, by se chtěl rozvíjet. Také on usiluje, a to stejným právem, o seberealizaci. Musíme tedy respektovat oprávněné zájmy svých bližních. Ještě více: potřebujeme kontakt s druhými lidmi, abychom se mohli vyvíjet a rozvíjet. My lidé žijeme ve vztazích a ze vztahů.

Jedním z pravých mezilidských vztahů je obětavost. Když slyšíme nebo čteme slovo *obětavost*, mohou nás napadnout různé myšlenky. Např. Umělec pracuje na svém díle s obětavostí. Matka se celá obětuje své rodině a svým dětem. Můžeme obětavě

plnit některý úkol, můžeme se oddat některému z lidí, můžeme se také oddat Bohu, „*zasvětit*“ se mu.

Pro lidské vztahy je důležité, aby byli oba partneři navzájem oddaní, aby se jeden druhému obětovali. Má-li být vztah trvalý, nemůže být tato oddanost jednostranná, taková, že jeden se obětuje a ten druhý jen prostě bere a přijímá. Musí to být vzájemné sebeobětování a přijímání.

Od přirozenosti tíhneme k tomu, hledat své přednosti, upozorňovat na sebe a prosazovat se, když je to zapotřebí i na úkor těch druhých. Tento jednostranný já-vztah patří k nejtěžším důsledkům hříchu. Egoismus je největším kazimírem v mezilidských vztazích, je úhlavním nepřitelem lásky.

Vztah však nemůže trvale existovat bez lásky v tom nejširším slova smyslu.

Milovat a být milován patří k prapůvodním touhám člověka. Každý člověk by chtěl být zde na zemi šťastný. V tzv. „společnostech blahobytu“ se mnoho lidí domnívá, že mohou přijít ke „*štěstí*“, když si mohou hodně dovolit, a to pro ně znamená: hodně užívat a zažít co nejintenzivnější rozkoše. Pro mnohé patří honba za luxusem a požitkem k jedinému a poslednímu smyslu života. Velká většina reklam má za základ tuto životní filozofii: Člověk má stále více a více konzumovat, a tak se stávat šťastnější.

Ale to je omyl a scestí. Když si například denně dopřávám nejlepší jídla a nápoje, navyknu jim natolik, že v nich nebudu nacházet nic zvláštního. Když požívám některé požitky, jako je alkohol nebo cigarety, ve větším množství, hrozí nebezpečí závislosti, náruživost.

Snažíme-li se protrhnout ďábelský kruh stále rostoucí touhy po jmění, musíme být schopni odříkání. Odříkání patří k podstatě lidského života. Dobrovolné zřeknutí se vede k větší vnitřní svobodě. Posiluje sebedůvěru a sebehodnocení.

V oblasti mezilidských vztahů platí: ke každému úkonu oddanosti patří možnost sebezapření. Odříkání představuje něco, za co se člověk nejdříve stydí a co vnímá jako nepříjemné. Ale jistě jsme již všichni poznali z vlastní zkušenosti, že to, co jsme si odřekli kvůli někomu jinému, vnitřně obšťastňuje a přináší radost. Když obdarovávám, cítím se obdarován.

Vždy zde byli lidé - a je tomu tak i dnes - kteří našli smysl života ve službě bližním, v obětavosti. Snad jsme již také potkali lidi, kteří na nás zapůsobili, protože jsme vycítili, že obětují sami sebe, aby mohli nějak prospět druhým. Nacházejí v tom naplnění smyslu života.

(Pokračování v příštím čísle)

Irsko: Hlavy církví uvítaly nový anglo-irský mírový dokument, který zaručuje mírovou budoucnost a nedovoluje žádné straně hovořit o vítězství nad druhou, takže nastala skutečná šance dopracovat se k trvalému míru v Severním Irsku, podmíněná však klidným a trpělivým dialogem.

Japonsko: Za japonské válečné zločiny spáchané za druhé světové války se za své návštěvy na Filipínách omluvil tokijský arcibiskup kardinál P. S. Shirayanagi.

Alžír: Biskupové se obrátili s naléhavou výzvou o pomoc na Radu evropských biskupských konferencí, neboť alžírské církvi hrozí vyhlazení.

Hongkong: „Cenu církvi“ poprvé udělovanou na letošním filmovém festivalu Berlinale získaly hongkongský film „Xiatian de Xue“, americký film „Moving the mountain“ a rusko-francouzský film „Ruskaja Simfonia“.

Řím: Maďarská režisérka Marta Mesárošová natáčí od ledna film „Sedmá komnata“ o životě blahoslavené Edith Steinové (1891 - 1942), která zahynula pro svůj židovský původ v Osvětimi.

Argentina: Italský salesiánský kněz G. Cabiale (80) byl zastřelen dvěma mladistvými kriminálníky v domě Dona Boska v centru Buenos Aires ranou do hlavy, když přispěchal na pomoc přepadenému 85letému spolubratru pobodanému kuchyňským nožem.

Německo: Na Popeleční středu měla v Mnichově premiéru v kostele sv. Michala barokní chrámová opera „Philothea“ jezuitského kněze J. P. Silbermanna z roku 1643 v moderní inscenaci (obsahem je scénicky uspořádané postní kázání).

Vatikán: Hospodářské podnikání by mělo více respektovat humánní a morální zásady, prohlásil to papež Jan Pavel II. při audienci v sobotu 11. 3. udělené 400 pracovníkům jedné španělské banky.

Vatikán: 5. října navštíví papež Jan Pavel II. sídlo OSN v New Yorku (cesta se měla uskutečnit už vloni, ale ze zdravotních důvodů byla odložena).

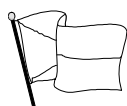
Vatikán: 29. března bude otevřena výstava renesančních liturgických knih, na které bude poprvé vystaveno kolem stovky drahocenných knih z Vatikánské knihovny včetně inkunábulí.

Slovinsko: Na jaro 1996 ohlášená papežova návštěva ve Slovinsku je podle společného pastýřského listu slovinských biskupů k věřícím „naplněním dlouhého očekávání a zároveň historická událost nejvyššího významu“ pro mladý stát.

(podle TISK ČBK Praha)

Olomouc - Hejčín: Hejčínský kostel byl postaven podle projektu architekta Josefa Šálka z Brna. Se stavbou bylo započato 16. září 1929. V chrámu sv. Cyrila a Metoděje se nachází kaple Panny Marie o velikosti 9x9 m, vysoká 8.70 m, kde okno tvoří barevná mozaika. Vedle sebe můžeme spatřit Jana Sarkandra spolu se Zdislavou. Autorem je Jano Koehler (*9. 2. 1873 v Brně, +20. ledna 1941 tamtéž), který vyzdobil na 40 kostelů a další budovy. Navrhl i obrazy pro mozaiku křížové cesty na

Hostýně, vyzdobil kapli a schodiště v arcibiskupské rezidenci v Olomouci. Kromě toho je také autorem obrazu pro monumentální mozaiku právě hejčínského kostela a mnoha dalších prací. Není bez zajímavosti, že v kostele je oltář další české světice - Anežky. Hejčínská farma je dnes spravována řádem karmelitánů (řádem Bratří Panny Marie Karmelské), jehož novicové se v Olomouci připravují na kněžství studiem teologie. -jan- (foto archiv hejčínské farnosti)

VELKÁ OPRAVA

Terezín: Generální opravou střechy, chrámové lodi, věže a fasády prošel tereziánský kostel Vzkříšení Páně. Oprava chrámu byla dotována Ministerstvem kultury a Okresním úřadem v Litoměřicích. Z malé schránky v kopuli byly v přítomnosti starosty, generálního vikáře litoměřické diecéze, předsedy Okresního úřadu a dalších hostů vyřaty české a německé tiskoviny a zprávy z roku 1881. K nim nyní přibýly zprávy ze současné historie města a zapečetěná schránka byla opět uložena do kopule věže.

MLÁDEŽNICKÁ KOMISE

Brno: Za účasti delegátů z České republiky, Belgie, Francie a Německa proběhlo v Brně zasedání mládežnické komise Mezinárodní katolické federace pro tělovýchovu a sport FICEP. Byly projednány vztahy této organizace k Evropské unii a příprava mládežnického tábora roku 1995, který se uskuteční v červenci poblíž Štýrského Hradce v Rakousku. V České republice se bude konat tento mezinárodní tábor v roce 1997.

OTEVŘENO PRVNÍ ODDĚLENÍ KATOLICKÉ NEMOCNICE

Mostiště: V Mostišti u Velkého Meziříčí bylo otevřeno první oddělení katolické Nemocnice blahoslavené Zdislavy, která sídlí v objektu bývalé léčebny dlouhodobě nemocných. Nové zařízení, vybudované za pomoci Mendelovy nadace a křesťanské sudetoněmecké Ackermannovy nadace, se má stát v budoucnu kompletní nemocnicí okresního typu. Záměr podporuje také Všeobecná zdravotní pojišťovna.

POMOC UPRCHLÍKŮM

Litoměřice: Zdejší diecézní Charita zřídila 1. února službu na pomoc uprchlíkům a migrantům. Na území diecéze se nacházejí dva ze čtyř táborů pro žadatele o přiznání statusu uprchlíka, v Červeném Újezdu u Bíliny a v Bělé pod Bezdězem. Jsou zde také dvě humanitární střediska pro držitele statusu dočasného útočiště ze zemí bývalé Jugoslávie, v Doksech a Stráži pod Ralskem, a tři pobytová střediska pro jednotlivce i rodiny těch, kterým stát přiznal status uprchlíků (Nové Město pod Smrkem, Předlice, Hošťka u Roudnice).

KARMEĽITKY DO DAČIC

Dačice: Řád bosých karmelitek obdržel darem od otců františkánů objekt bývalého františkánského kláštera v Dačicích na území brněnské diecéze. Františkáni se rozhodli sestřím

PROJEKTY ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZNÍ CHARITY

České Budějovice: Českobudějovická diecézní charita připravuje ve spolupráci s farními charitami různé projekty pomoci potřebným lidem v naší republice. Například v Jindřichově Hradci má být v září otevřena charitní školka s křesťanským zaměřením, v Pacově zahájí na jaře činnost stacionář s psychiatrickou poradnou pro staré, opuštěné a nemocné lidi. V Pravětíně u Vimperka se buduje Dům klidného stáří, na jeho dostavbu však stále ještě chybí přes milion Kč.

V Českých Budějovicích by už před příští zimou mohl fungovat azylový dům pro muže a Městská charita se chystá v květnu otevřít víceúčelový dům, kde bude poskytovat pečovatelskou, ošetřovatelskou a další služby.

Absence zákona o neziskových organizacích mnohé potenciální sponzory odrazuje; tím větší úctu zaslouží všichni, kteří jsou ochotni vzdát se i „zbytečně velkého“ podílu na zisku.

Z KRÁLOVÉHRADECKÉ DIECÉZE

V neděli 26. února posvětil ve Vrbsci biskup Karel Otčenášek nově upravený obětní stůl. Duchovní správce šesti farností na Poděbradsku P. Bohuslav Směšný pozval do vrbského kostela věřící, aby se mohli setkat se svým biskupem a vzájemně povzbudit ke křesťanskému svědectví v nelehkých podmínkách zpoňastělého kraje, v němž v diaspoře žijí.

„Kolem oltáře,“ řekl Mons. Otčenášek v promluvě, „se buduje společenství rodiny i farnosti, a tak se dostává do tohoto světa síla evangelní naděje, která potom ozdravuje tvář současného lidstva.“

* * *

Setkání věřících a kněží havlíčkobrodského vikariátu se uskutečnilo v pondělí 27. února za účasti biskupa Mons. Otčenáška. Po bohoslužbě se sešlo asi 150 laiků, kteří se svým biskupem analyzovali náboženskou situaci vikariátu.

Atmosféra setkání byla ve znamení starosti o evangelizaci mladých, ale i těch, kdo na křesťanské ideály už zapomněli a nechali na sebe působit jen ducha světa. Katecheté si postesklí, že zájem o náboženství ve školách upa-

dá. Je ale třeba být v práci s dětmi vytrvalý a mít je rád. „Katechezi potřebují i dospělí,“ zaznělo v dalším příspěvku, „zvláště střední generace, které chybí spolehlivý naukový základ víry.“

* * *

Při bohoslužbě v katedrále Svatého Ducha v Hradci Králové v úterý 28. února se pan biskup spolu s přítomnými kněžími a Božím lidem zamýšlel nad povoláním laiků ke službě evangelia. V budově bývalého kněžského semináře v kostele sv. Jana Nepomuckého se pěknými referáty představovaly jednotlivé farnosti vikariátu. Překvapivé bylo, že právě tam, kde nemají kněze, se najde alespoň jedna rodina, která žije z víry a stará se o kostel a její členové jsou vždy připraveni pomáhat knězi, který tam zdaleka dojíždí.

Setkání, které nebylo ani první, ani poslední, se zúčastnilo asi 200 laiků. Kněží se mohli sami přesvědčit, že mají k dispozici celou řadu laiků, kteří nejen jsou ochotni s radostí pomáhat, ale už také pomáhají.

Mons. Socha

karmelitkám svůj klášter darovat, když se dozvěděli o velkém počtu děvčat, která mají zájem zasvětit se Bohu jako bosé karmelitky.

Sestry prozatím žijí v jediném klášteře - Karmelu svatého Josefa - na Hradčanském náměstí v Praze. V dačickém domě sídlí prozatím městské muzeum. V nejbližší době bude hotova studie, podle níž se v tomto roce začne upravovat kostel a zevnější stěny. Po vystěhování muzea pak začnou vnitřní úpravy domu podle potřeb sester karmelitek.

UKRAJINSKÉ UMĚNÍ

Praha: Dne 14. března byla v románských prostorách Strahovského kláštera zahájena výstava jedenácti ukrajinských malířů z Kyjeva, Lvova,

Žitomiru a Vižnice nazvané UKRAJINSKÉ UMĚNÍ - „TRADICE A SOUČASNOST“. Tato první a zatím ojedinelá výstava se koná pod záštitou Velvyslanectví Ukrajinské republiky, Společnosti Východní mise a za podpory Ministerstva kultury ČR a Arcibiskupství pražského.

Výstava bude zakončena v sobotu 25. března v odpoledních hodinách.

BOHOSLUŽBA V KATEDRÁLE

Praha: V neděli 2. dubna při pravidelné bohoslužbě v 9,15 h. sloužené pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem předají v katedrále sv. Víta zástupci farnosti sv. Štěpána v Kolíně nad Rýnem velikonoční svíci určenou pražské katedrále.

KNIHA O ISLÁMU A KŘESŤANSTVÍ

Vatikán: Papežská rada pro dialog mezi náboženstvími vydala v těchto dnech 140stránkovou publikaci o rozvoji styků mezi islámem a křesťanstvím během posledního pontifikátu. Kniha vyšla anglicky a francouzsky a připomíná z minulosti například sv. Františka z Assisi a papeže Řehoře VII., který napsal jednomu z muslimských vládců list, ve kterém mluví o společné víře křesťanů a muslimů v jednoho Boha. Kniha uvádí i jednání 2. vatikánského koncilu a kontakty Pavla VI. Větší část obsahu je věnována stykům Jana Pavla II. se světem islámu během 16-ti let pontifikátu.

VATIKÁN ZDŮVODNIL SVÉ ROZHODNUTÍ

Vatikán: Vatikán zdůvodnil sesazení biskupa z Evreux J. Gaillota. V dopise Francouzské biskupské konferenci se praví, že se zejména v morálních otázkách vzdálil církvi. Diskuse s ním se vlekla přes 10 roků a přes veškeré úsilí Vatikánu nebylo možno dospět k nějakému řešení.

KARDINÁL VAROVAL

Chile: Před účastí na koncertu skupiny „Rolling Stones“ varoval arcibiskup hlavního města kardinál Carlos Oviedo Cavada. Podle jeho prohlášení jsou písničky britské rockové skupiny „útokem na morálku“ a stimuluji „touhy a erotiku“. Na letišti k uvítání skupiny se proto dostavil jen malý počet příznivců skupiny a na jediný koncert bylo prodáno jen 3000 vstupenek.

JUBILEJNÍ ROK SV. ANTONÍNA

Itálie: Nejpopulárnější světec Itálie sv. Antonín Paduánský bude u příležitosti 800. výročí svého narození po 10 měsících zvlášť uctíván. V severoitalské Padově, v bazilice, která nese jeho jméno, zahájil slavnostní bohoslužbou lisabonský patriarcha kardinál A. Ribeiro jubilejní program, který potrvá až do 8. prosince.

Světec se narodil pravděpodobně 1195 v Lisabonu a zemřel v roce 1231 v Padově. Jeho hrob navštěvují ročně přes čtyři miliony poutníků z celého světa. Podle ankety mezi italskými věřícími je světec nejvíce uctíván jako přímluvce za nalezení ztracených věcí, patron zamilovaných, horníků a umírajících.

STANOVISKO KE KONVENCI

Evropské společenství: V těchto dnech uveřejnila Rada evropských biskupských konferencí stanovisko ke

Konvenci o bioetice Evropské rady, které kritizuje některé odstavce této konvence a zvláště nesouhlasí, aby lidská embrya byla používána jako výzkumný materiál. Biskupové naopak souhlasí, že k zásahu do lidských genů může dojít jen z terapeutických, preventivních a diagnostických důvodů. Chybí ovšem zákaz klonování. Genetická data nesmí být publikována ke škodě člověka. Dále biskupové žádají, aby evropská veřejnost byla o bioetice a zákonodárství s ní spojeném lépe informována.

PŮST SE STAL MODERNÍ ZÁLEŽITOSTÍ

Německo: Podle názoru předsedy biskupské konference se půst stal věcí zcela moderní. Zdrženlivost je určitou formou seberealizace křesťana. Stejně důležitá je pro něho ovšem i otevřenost vůči Bohu a pochopení pro potřeby lidí.

DUCHOVNÍ OBNOVY

Ukrajina: V postrním období pořádá kyjevská duchovní správa dny duchovní obnovy, určené věřícím i nevěřícím. Každý účastník dostane zdarma výtisk Nového zákona. Promluvy jsou v ukrajinštině a ruštině. Při večerních setkáních mladí křesťané vyprávějí o tom, jak přišli k víře a jak jim pomáhá v životě.

BÝVALÝ ANGLIKÁNSKÝ BISKUP U PAPEŽE

Vatikán: V privátní audienci přijal papež Jan Pavel II. bývalého londýnského biskupa anglikánské církve Grahama Leonarda s paní, který přestoupil ke katolicismu. Biskup Leonard byl rozhodným odpůrcem ordinarce žen a na katolictví přestoupil v dubnu 1994.

PLENÁRNÍ ZASEDÁNÍ KBS

Slovensko: Jedenáctého plenárního zasedání Konference biskupov Slovenska v Banske Bystrici se účastnil i apoštolský nuncius Luigi Dossena, který vyjádřil velkou radost nad tím, že může být na zasedání přítomen. Biskupové hovořili o návštěvě Svatého otce na Slovensku 1. a 2. 7. t. r.

Příprava na svatořečení košických mučedníků je - podle vyjádření kardinála Feliciho - na dobré cestě. Setkání mládeže se Svatým otcem bude během jeho návštěvy v Niitře.

Také církevní školství přišlo na zasedání znova na přetřes. Stroze bylo konstatováno, že problémy přetrvávají, protože ze strany státu zatím není ochota nejen k vypracování zákona o církevních školách, ale ani k řešení částečných problémů, které trápí učitele, rodiče i žáky církevních škol.

Diskriminace je tady zjevná v mnoha směrech.

O zřízení katolické univerzity v Trnavě se biskupové vyjádřili v tom smyslu, že zřídit katolickou univerzitu kdekoliv na světě je možné jen se souhlasem Svatého Stolce, který k tomu vydal konstituci „E corde Ecclesiae“, kterou se řídí zakládání katolických univerzit.

Mons. Rudolf Baláž, předseda KBS, byl jmenován za delegáta na 46. eu-charistický světový kongres, který bude v roce 1997 ve Wroclavi.

NOVÁ ENCYKLIKA

Vatikán: Nová encyklika papeže Jana Pavla II. o lidském životě bude uveřejněna 30. března. Nese název „Evangelium vitae“ (Evangelium života). Kardinálové Ratzinger a Lopez Trujillo o ní dnes hovoří s některými předsedy biskupských konferencí.

OSVOBODIT SE OD TYRANSTVÍ TELEVIZE

Miláno: Kardinál C. M. Martini pranýřoval soutěž televizních stanic o největší počet příznivců, která nezřídká jde na úkor pravdy. „Osvobodme se od tyranství televize a nalezněme opět mír,“ řekl kardinál doslova. Vliv masmédií přispívá k vytvoření zfalšovaného veřejného mínění, které uznává jedině úspěch a aplaus, vzdává se své svobody a stává se otrokem mínění jiných.

RENOVACE CHRÁMU BOŽÍHO HROBU

Jeruzalém: Křesťanské církve ve Svaté zemi dospěly po desetiletí trvajícím jednání k dohodě o renovaci kupole chrámu Božího hrobu v Jeruzalémě, která bude svěřena americkému umělci Ara F. Normatovi. Práce mají být ukončeny do dvou let.

TUNEL DO STARÉHO JERUZALÉMA

Jeruzalém: Islámská majetková správa dovolila izraelským úřadům provádět výkopové práce na úpatí chrámového pahorku. Souhlas byl udělen na základě ujištění úřadů, že nejde o archeologické vykopávky. Hodlají rozšířit tunel, aby umožnily turistům snazší přístup do starého města. Palestinci na demonstraci žádali skončení prací z obavy, že ortodoxní Židé chtějí pomoci tunelu podkopat Skalní dóm a mešitu Al Akša. Roku 1988 došlo při podobných pracích rovněž k protestům Palestinců.

Neoznačené zprávy na této dvoustraně: TISK ČBK Praha, P. Milošlav Fiala a Daria Kalcovská.

Římský prokurátor v Palestině Pilát z Pontu měl jistě zájem na tom, aby zachoval svou památku i pro budoucnost, ale sotva mohl tušit, že se tak stane v souvislosti se soudním případem Ježíše Nazaretského, který se vydával za židovského krále. Nechtě nám tak předvedl, jak je možné se „proslavit“, o čemž svědčí i pořekadlo „dostat se někam jako Pilát do kréda“. Kdo by chtěl využít jeho zkušeností, necht' si prostuduje dostupné zápisy ze soudního procesu, v němž se tak proslavil.

Pilát byl oficiálním představitelem římského práva. Kdyby se byl tohoto práva držel, pašije by měly jiný průběh. Ale Pilátovi záleželo také na vlastní popularitě, a to jak v Jeruzalémě, tak v Římě. To může vést k neřešitelným situacím. Pilát se chytil do pastí již ve chvíli, kdy prohlásil: „*Nenalézám na něm žádnou vinu... Potrestám jej a propustím*“ (Lk 23,15-16). Za co tedy trestal? Byl to jen bláhový pokus zavděčit se lidu. Je tragickým omylem hledat přízeň lidu na úkor práva. Lidové hlasování pak samozřejmě vyznělo ve prospěch zločince a pro nevinného žádalo trest smrti.

Aby se lid takto rozhodl, musel být nejdříve náležitě „zpracován“ O to se postarali velekněží a starší, kteří „*poštvali lid*“ (Mk 15,11), aby prosadili své zájmy. A tak se římský místodržitel „proslavil“ tím nejnespravedlivějším výrokem, který byl kdy pronesen, a svou vinu marně smýval ze svých rukou i ze svého svědomí.

Past, do které velekněží polapili Piláta, nápadně připomíná ideologické schéma, ve kterém se pohybuje náš ministerský předseda se svou vládní stra-

nou (2). Mluvit o odstranění anebo i zmírnění křivd, které způsobili komunisté, a současně trvat na zachování „statu quo“, je podobně nelogické, jako říct, „*nenášel jsem vinu, ale potrestám*“. Od listopadu 1989 se všeobecně soudilo, že jsme se dočkali doby, kdy budeme moci změnit „status quo“, o kterém se dříve prohlašovalo, že tady bude *na věčné časy a nikdy jinak*. Ale ve vztahu k církvi se stav zavedený komunisty více než hodí i dnes. Hodí se i způsob, jakým si bývalí vládcové upravovali právo pro svou potřebu: všechny jejich protiprávní kroky s bouřlivou akla- mací potvrzoval lid. Jak se dá dnes zpracovávat veřejné mínění, předvádí nám v televizi pan Mahler a v polovládním deníku Telegraf na příklad pan Otter. Paměť současných vládců je tak krátká, že si ani neuvědomují, po kom ty praktiky převzali (pokud si je prostě jen do nových podmínek nepodrželi). I lid rychle zapomněl, jak si s komunistickým nadšením šlapal po svých vlastních právech. Neměli bychom se opět vrátit k názvu „lidově demokratická republika“? Ten současný „status quo“ má ovšem více stránek, než jen nezákonné držení majetku, které má v pozemkových knihách jiného vlastníka. Částky, o které byla nenávratně okradena tato společnost a její „lid“ jen těmi podvody, o kterých již něco víme a na kterých se podílejí přímo či nepřímo i oficiální osobnosti, již dávno překročily hodnotu majetku, který by měl být restituován církvím a náboženským společenstvem. O dalších se budeme teprve dovídat. Aby to „lid“ tak nebolelo a netoužil po tom, změnit status quo, poukáže se na chamtivou církev.

Paměť církve sahá přece jen poněkud dále. Český „lid“ nebude zdaleka první, který proti ní pozvedl hlas nebo i pěst. Za čtyřicet let tomu budou dvě tisíciletí, co židovští předáci tuto praxi poprvé vyzkoušeli. A církev je tu dodnes a bude i v budoucnu, zatímco Pilátovi nohsledi už ani „nevstoupili do kréda“.

Lubomír Štula

(1) Status quo = stav, který existuje v daném okamžiku

(2) Stanovisko ODS vychází z přání občanů. Lidové noviny 10. 3. 1995.

Modlitba k archandělu Gabrielovi

Svatý Gabrieli, archanděli, ty jsi jako první mohl pozdravit v Nazaretě Marii, vaši budoucí královnu. Z pověření Otce jsi Marii položil otázku, zda je ochotna stát se matkou jeho Syna. Mohl jsi přijmout to nejvýznamnější slovo, které kdy člověk vyslovil, ono slovo Nazaretské Panny: „*Ať se mi stane podle tvého slova*“. Na Evino „*Ne*“ vypudil cherub člověka z ráje, na Mariino „*Ano*“ se Ježíš stal člověkem a znovu otevřel ráj.

Svatý Gabrieli, archanděli! Nauč nás přijímat Boží vůli jako služebníci a služebnice Páně, jak to učinila Maria. Byl jsi prvním svědkem toho, jak se v jejím lůně stal Bůh člověkem. Nauč nás lidi účtět k životu, který klíčí v lůnech matek, zabraň zločinům páchaným na zázraku vzniku člověka, chraň naše ženy a matky před velkou vinou naší doby, před novým zabíjením betlémských neviňátek. Nauč naše panny a ženy znát vznešenou důstojnost jejich stavu, aby v duchu Mariiině nosily Krista ve svém srdci a přiváděly své syny a muže zpět k Bohu.

Arnold Guillet

in: Schweiz. Kath. Sonntagsblatt 11/94
překlad -Iš-

BUĎ DOBRÝ

10. (závěr)

Skutečnost, že dobrota je tak těsně spjata se srdcem, vytvořila mezi křesťany nábožné hnutí, které přivádí duše k Srdci jejich Mistra. Žádná dobrota a láska, která kdy rozkvetla na světě, nebyla tak hluboká a tak nesmírná, žádná nedojala tak lidské srdce jako dobrota a láska Krista Pána.

Ona se jeví v každém skutku jeho života, zvláště pak v Jeho smrti.

Vzpomínka na tuto lásku zůstává hluboce a nesmazatelně vtisknuta v srdcích všech lidí. Je samozřejmé, že hledali její zdroj.

A naši Srdce Páně.

Přicházejí nyní znovu a znovu, aby se mu poklonili, aby je uctili, aby z něho napojili svá srdce.

Pokud jde o dobrotu, máme a dá-

váme pouze to, co je v našem srdci.

Chceme-li být dobří, bude naším přáním, aby naše srdce bylo schopno dobroty.

Lze však srdce změnit?

Nemusíme zůstat stále takoví, jací jsme?

Odkud je to naše srdce?

Lidské srdce, ať tím myslíme na hmotný orgán nebo mravní sklony, je utvářeno postupnou činností tří různých činitelů: narození, výchovy a vůle.

Člověk si nese už od narození jakési znamení. Jeho život není čistým listem papíru, na nějž by črtal svobodnou a volnou rukou cesty své budoucnosti.

Hlavní rysy svého života má určeny.

Proud času je pouze vyplní jeho dechem a krví.

Vidíme děti, které se probouzejí, dřív než na ně působí jakákoliv výchova, jako dobré nebo jako zlé, nejsou si už ve své povaze sklony zvrácené nebo ušlechtilé.

Toto dědictví se nevztahuje pouze na stav tělesný, nýbrž i na morální dispozice.

Jak šťastni jsou ti, kteří jako sv. Vincenc z Pauly nebo sv. František Saleský si nesli už od kolébky soucit, jejichž první slova byla už plna laskavosti.

Z myšlenek J. Guiberta

„V největších bolestech cítím největší útěchu.“

Světčova smrt.

Jan Sarkander leží na slámě ve vězeňské kobce. Jako student a mariánský sodál si navykal konat skutky křesťanského milosrdenství. Navštěvoval žalář, nemocnici, chudobinec. Teď by sám takové návštěvy potřeboval. Milosrdní docházejí milosrdenství - a došel ho i Jan v žaláři. Bůh mu dopřál prožít ve vězení krásný závěr života.

Při posledním výsledku přišli za Janem Sarkanderem olomoučtí katolíci. Ten přinesl léky, onen zas obvaz, jiný nabízel pokrm a nápoj. Řekli mu, co řekli komisaři. Že to byl doposud jen žert a že se ještě zapotí. „Už nemohu více trpět, abych nevyпустиł duši,“ odpověděl skromně kněz. Jan Scintilla však rozhodně prohlásil, že jednání komisařů je proti právu a spravedlnosti. A tak k dalšímu mučení již nedošlo.

Navíc požádal Scintilla a městský notář Jan Rudolf Mandelius, aby Sarkander byl z vězení propuštěn. Žádost byla zamítnuta. Léčení ztýraného kněze bylo svěřeno žalárníkovi. Ale jak léčit? Šlachy byly na skřipci zpětrhány a mezi žebry bylo vidět vnitřnosti. Žalárník sám nevyňikal šetrnosti vůči nemocnému. Dovoľoval sice u nemocného návštěvy, ale za vstupné, přičemž si ještě ponechával leccos z darů, určených pro Sarkandra.

Věrnými přáteli na poslední dny se Sarkandrovi stali tři mniši kartuziáni ze štípského kláštera (u Zlína). Byli dáni do vazby v den posledního Sarkandrova výsledku, rovněž nařčeni ze spojení s polskými kozáky. Dalším milým společníkem v utrpení se stal zmíněný notář Jan Rudolf Mandelius. Ten dal do vězení přinést pro Sarkandra i prádlo a postel. Jeho šestiletá dceruška Anička přicházívala často otce navštívit a přitom ráda posloužila i Sarkandrovi. V té syrové kobce to působilo jako zjevení anděla. Přicházívali i jiní mužové a několik hodných paní. Poslední dny Sarkandrova života se vpsovaly nesmazatelně do jejich paměti.

Zbédovaný kněz trpěl a nestěžoval si. Jednomu dobrodinci ještě odkázal svůj šat. Když se zdálo, že dříme, nespál. V duchu se modlil. Od modlitby liturgie hodin - od kněžského breviáře - neupustil. Přátelé ho přemlouvali, že v takovém stavu je od této povinnosti omluven. „Budu zpívat Bohu, dokud jen budu,“ byla jeho odpověď. Někdy jen prosil, aby ho položili tak, aby mohl na breviář vidět. Pan Mandel ochotně obracel lis-

ty. Anebo Anička. A když nebylo nikoho, obracel listy sám jazykem, neboť měl obě ruce vymknuté.

Dobře věděl, co a proč tak činí. Obdivovali se jeho trpělivosti. Právil: „V největších bolestech cítím největší útěchu a nevšímám si muk.“ To bylo ovoce jeho modliteb, jeho důvěrných hovorů s Pánem. Se světem už byl hotov. Před ním byla už jen věčnost - a Přítel Ježíš, k němuž si ve svém srdci vybojoval a osvědčil největší lásku.

Tak uplynuly čtyři týdny. Nako nec přišel týnecký farář Vincenc Kalixt Šivek a zaopatřil nemocného svátostmi. Ten, který svátostmi tak obětavě přísluhoval, je nyní sám vděčně přijal. Pan farář Šivek spolu s farářem charvátským Jakubem připravili Sarkandra na smrt. Tak to obyčejně říkáme. Ale neměl spíše příklad Sarkandruv připravovat na smrt všechny

jeho návštěvníky? A nemá připravovat i nás? Sarkander leží tiše. Bylo úterý 17. března 1620. Mezi 10. a 11. hodinou večerní. Poslední hodina na světě. Hodina soudu? Hodina toužebného shledání. Přišel Pán. Přítel si přišel pro přítele. V kobce olomoucké věznicе tiše v objetí Páně zemřel kněz Jan Sarkander. Šlo mu na 44. rok (narozen 20. 12. 1576). Knězem byl 11 let (vysvěcen 22. 3. 1609).

Když na Kalvarii viděl setníka a ti, kdo s ním střežili Ježíše, všechno, co se dálo, velmi se zděsili a řekli: „On byl opravdu Boží Syn!“ (Mat. 27,54).

V olomoucké věznicі na cizím lůžku leží kněz. Posvěcený modlitbou, svátostmi a bolestí. Leží bez taláru. Leží bez života. Opravdu? Jeho bezmocní přátelé vědí své: On byl opravdu kněz Kristův. Kněz na věky.

(Mons. Erich Pepřík)

Exercicie pro rozpoznávání duchovního povolání pro mládež

Miles Jesu jsou katolickým laickým institutem, který sdružuje mladé odborníky, žijící společně komunitním způsobem života v úplné odevzdanosti Ježíši Kristu a Panně Marii.

Jsi-li mladý/á, bez závazků a cítíš-li se povolán/á, přijď na duchovní cvičení.

Ženy: 4. 5. - 7. 5. 1995
Muži: 27. 4. - 30. 4. 1995

Pište: MILES JESU
KLATOVSKÁ 20
602 00 Brno

Tel.: (05) 744 933

Kněžské košile, ornáty, pluviály, alby, rochety, řeholní oděvy, oltářní plátna, lavaba, korporály, purifikatoria, křestní roušky atd.

si můžete objednat a koupit v prodejně BARTHOLOMEA na nám. Republiky (zvonice) v Pardubicích.

Adresa: KKS Bartholomeum,
PSC 530 02, tel.: 040-21891,
prodej. doba Po-Pá 9-18 hod.

MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ Olomouc upozorňuje, že došlo několik objednávek knih bez uvedení zpáteční adresy. Nedožádejte-li tedy do tří týdnů od objednání balíček s knihami, můžete být mezi těmito neznámými - objednávku proto laskavě opakujte s tím, že upozorníte, že se jedná o opakovanou objednávku.

O svátku 15. srpna se slaví Nanebevzetí Panny Marie; obsahem tohoto svátku je plnost blaženosti, oslavení její neposkvrněné duše a jejího panenského těla a dokonalé připodobnění zmrtvýchvstalému Kristu. Tento svátek předkládá církvi znamení a povzbuzující potvrzení, že naše naděje dojde jednou naplnění, neboť budoucí plné oslavení je šťastným údělem všech těch, které Kristus učinil svými bratry tím, že měl s nimi společné „tělo a krev“ (Žid 2,14; viz Gal 4,4). Prodloužením svátku Nanebevzetí je, o týden později, památka Panny Marie Královny, kdy si připomínáme tu, která po boku Krále věků září jako královna a přimlouvá se jako Matka¹⁸. Tyto čtyři svátky osvětlují v liturgii nejdůležitější pravdy o pokorné služebnici Páně.

7. Dále je třeba zamyslet se především nad těmi svátky, které nám připomínají události spásy, při nichž je Panna Maria úzce spojena se svým Synem. Sem patří svátek Narození blahoslavené Panny Marie (8. září), narození, které přineslo „celému světu naději a úsvit spásy“¹⁹; pak svátek Navštívení (31. května), jehož liturgie připomíná a oslavuje blahoslavenou Pannu Marii, která se Synem v lůně²⁰ přichází k Alžbětě, aby jí prokázala službu lásky, a aby

zvěstovala milosrdenství Boha Spasitele²¹; památka Panny Marie Bolestné (15. září) dává příležitost, abychom si živě připomněli nejdůležitější a rozhodný okamžik v dějinách spásy a uctili Matku, která stála pod křížem svého Syna a „prožívala s ním jeho utrpení“²².

Musíme též upozornit na svátek, který připadá na den 2. února, a který má nyní opět původní název *Obětování Páně*; abychom pochopili jeho bohatý obsah, musíme si připomenout, že jde o společnou památku Syna a Matky. Slavíme toho dne tajemství spásy, kterou vykonal Kristus, a při níž s ním byla úzce spojena svatá Panna jako Matka trpícího služebníka Jahveho, jako vykonavatelka poslání, jímž byl pověřen Izrael a jako předobraz nového Božího lidu, jehož víra a naděje je neustále zkoušena v utrpeních a pronásledováních (viz Lk 2,21-35).

8. I když v reformovaném *římském kalendáři* stojí v popředí především výše zmíněné svátky, jsou v něm obsaženy také jiné liturgické památky. Jsou to jednak svátky, které se svým původem upínají sice k určitému místu, ale rozšířily se i do jiných krajů (11. února: svátek Panny Marie Lurdské; Posvěcení baziliky Panny Ma-

rie Větší v Římě); dále sem patří svátky, které se původně slavily jen v určitých řeholních rodinách, později se však natolik rozšířily, že se mohou dnes považovat za svátky celé církve (16. července: Panny Marie Karmelské; 7. října: Panny Marie Růžencové; patří sem i jiné svátky, které vedle apokryfního prvku připomínají události s krásným příkladným významem a opírají se o ctihodné tradice, drahé především východním křesťanům (21. listopadu: Obětování Panny Marie); a ty, které vyrostly ze zbožnosti naší doby (sobota po 2. neděli po svatém Duchu, Neposkvrněného Srdce Panny Marie).

Poznámky:

18. Viz Missale Romanum, Vstupní modlitba ze dne 22. srpna.

19. Missale Romanum, Po přijímání ze dne 8. září.

20. Viz Missale Romanum, Vstupní modlitba ze dne 31. května.

21. Viz tamtéž, Vstupní modlitba a Nadary.

22. Missale Romanum, Vstupní modlitba ze dne 15. září.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.